

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Mária-kert

A szabadság birodalma
Mária-kert: mély hit- és életiskola
Élesztő7 Esztergomban

2023/1

Tilmann atya emlékünnepe

Mária kardja

Jó érzés, amikor észreveszem, hogy minden egy irányba mutat. Ez nagyon megerősítő számomra, és a Jóisten különös gondoskodásának jeleként értelmezem az ilyen eseteket.

Elkezdünk készülni a Mária-kert lap-számra, és kezdtem olvasgatni mindenfélét, ami csak ezzel a témával foglalkozik. Kentenich atyát olvasva rájöttem, hogy milyen sokféleképpen lehet értelmezni ezt a kifejezést, és nagyon megérintett az a gondolat, hogy önnel-velésünk által egy szebb világot alakíthatunk, ami majd méltó lesz arra, hogy Mária kertjeként éljen tovább. Mária kertje valami nagyon szép hely! A kert, mint a Paradicsom szimbóluma, egyszerre valósággá válik. Mégsem hagyott nyugodni az a gondolat, hogy a Mária-kert tényleg egy olyan kert is, amiben növények vannak, és az arra járót bevonzza, valamiképp átalakítja, de legalább

megnyugvást ad a látogatók számára. Foglalkozásomból adódóan is állandóan csak a kertek, parkok jártak az eszemben, amelyeket Mária-kertnek neveztek el. Kicsit szégyelltem magam földhözragadtságom miatt.

Az államvizsgák napján ott bókászтам a folyosón, a termek előtt, ahol a diák-

jaink izgatottan várakoztak. Megálltam beszélgetni velük egy kicsit. Szó szót követett, és egyszer csak kiderült, hogy az egyik hallgató éppen most védte meg a Mária-kertekről írt diplomamunkáját. Ez hihetetlen volt abban pillanatban azon a helyen... Egyáltalán nem számítottam rá, hogy éppen az egyetemen fogok megerősítést kapni. Gyorsan el is kértem a diplomamunkát, és estem egyik ámulatból a másikba: milyen mesés szimbólumrendszere van/lehet egy

ilyen kertnek, mennyi minden utalhat, mutathat rá Máriára, az ő erényeire – hogy egy kert milyen csodálatosan tudja közvetíteni égi édesanyánk gondoskodó jelenlétét! Hát mégiscsak kell az a kert, ahol növények vannak... Olyanok, mint a Boldogasszony papucsja vagy a Mária kardja vagy az Árvalányhaj...

Tartalom

Esszé	5
Életünkben	10
Emlékezzünk	22
Kentenich atya tanításából	27
A pápára figyelünk	29
Kentenich atya organikus pedagógiája . . .	31
Asztalt terítész	34
Van/Nincs boruk!	36
Hírek, beszámolók	38
Gyerekszaj	43
Fiatalok Oázisa	44

Kedves Olvasók!

Továbbra is számítunk írásaitokra,
várjuk személyes életpéldákat
tartalmazó cikkeiteket

az
oazis@schoenstatt.hu
címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2023. március, XXXIII. évf. 1. (100.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Dancsok Tamás és Edina
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Csabai Gábor és Márta, Csermák Kálmán és Alice, Debreczeni Veronika, Endrédy Pisti és Orsi, Ébényi Anna, Fehér Zoltánné Marika, Kentenich atya, Kovács Boróka, Ozsvári Imri, Petrekovich-Perjés Borbála, Selymes Anita, Szigeti Anna, Tilmann atya, Uzsálné Pécsi Rita, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai és még sokan mások...
- Fotó: Dancsok Edina, Meszleny Eszter, Oltárczy Lajos, Ozsvári Imri, Papp Ármin, Pexels, Pixabay, és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márta
- Képszerkesztő: Löw Helga
- Grafika: Czár Anna, Ozsvári Imri
- Tipográfia: Palásthy Imre
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis **éves költsége (postaköltséggel) 2000 Ft.**

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

A szabadság birodalma

Igyekszünk megismerni azt a képet, amelyet a Jóisten alkotott a családjunkról. Hogyan látja a Jóisten, s hogyan mi? A szeretet vagy a szépség birodalmának látjuk magunkat?

Nem szeretnének együtt elgondolkodni azon, hogyan képzelik el közösségüket? Látják, ez nagyon fontos lépés a belső fejlődésükben, hogy meg tudják fogalmazni azt, amire vágyódnak: ilyenek szeretnének lenni, ez a mi képünk saját magunkról. Másokkal nem kell ezt közölni, de egymással igen.

Ha nevet adunk a saját házasságunkról alkotott képünknek, akkor legyünk arról meggyőződve, hogy ennél a munkánál, folyamatnál a Szentlélek velünk van. Tehát a Jóisten egy eredeti képet alkotott rólunk, és mi ennek nevet adunk. Ha eltaláltuk ezt a képet, akkor örömünk telik ebben a gondolatban. Akkor nem úgy hat a lelkünkre, mint (...) valamiféle előírás, hogy ilyenek kell lennünk, hanem úgy, mint amikor azon gondolkodunk, hová menjünk szabadságra, s hirtelen megtaláljuk.

Egy ilyen cél örömteli módon hat a lelkünkre, és vágyódunk elérni azt. Még nem vagyunk ott, de szeretnének odajutni. Ez szép. Nem azt mondjuk, hogy milyen fárasztó, most megint el kell mennünk szabadságra, hanem előre örülünk neki. Ha bensőleg megfelelően, igazán

befogadtuk a Jóisten rólunk alkotott képét, akkor ez magától hat. Ha valaki megtalálta a személyes eszményét, akkor az is magától hat. Ugyanez érvényes egy közösségre is.

A fiatal Heinrich Schliemann tízéves korában elgondolkodott Trója elfoglalásának történetén. Olvasta, hogy Trója városát a görögök hódították meg, és azt gondolta, még kell itt lennie valaminek. A tudomány a Homérosz által megírt

történetet már régen elkönyvelte mint kitalációt. Ez a tízéves fiú azonban azt gondolta: a várost lerombolták, de talán van még valami föllelhető. Akkor a társainak nagy előadásokat tartott, és

azt mondta, egyszer majd újra ki fogja ásni Tróját. A társainak idővel már nem volt kedvük az előadásait hallgatni, más dolgok felé fordultak. Csak egy kislány figyelt továbbra is rá, aki aztán később a felesége lett.

Schliemann kiásta Tróját. Volt benne egy szikra, egy cél. Ez a gondolat mozgatta őt belülről. Ha valami ilyesmit találunk a házasságunkra vonatkozóan, akkor sok minden egészen magától megy majd. Ezt a törvényszerűséget Kentenich atya látta meg. Keressük a személyes eszményünket, és ha megtaláljuk, akkor az életszentségre való törekvés majdnem magától megy majd. Mint házaspár is keressük eszményünket.

„...a Jóisten
egy eredeti
képet alkotott
rólunk...”

A tökéletes házasságra való törekvés nem elsősorban erőlködés, hanem egy keresés és megtalálás. Megtalálom a köztünk lévő isteni szikrát. A fiatal Schliemann életének isteni szikrája Trója volt, s ez vitte őt előre.

Mi az isteni szikránk neve? A szeretet házát építjük vagy a szépséget? (...) Sion hegye vagyunk, ahol a szentek együtt vannak a báránnyal, és új éneket énekelnek? Kik vagyunk? Amilyenek a Jóisten lát minket. Ha különböző képeket ábrázolunk is Önöknek, láthatják, hogy ugyanazt mondom más szavakkal. Min-

a mennyben nem kell tenni valamit, csak szabad. Csak azt, amit akarunk. A szabadság birodalma. Talán Önök is mint schönstatti család, a szabadság birodalma lesznek. Mit jelent? Először is: nagylelkűséget. Nem kell, de szabad. Itt nagylelkű emberek vannak. Megajándékozzák egymást, a szükségesnél többet tesznek. Tesznek valamit, mert az egyik a másikért van. Képzeljék el: megegyezünk abban, hogy együtt végezzük el a házi munkát.

Vannak hűséges, kötelességteljesítő emberek. Ez jó, de egy schönstatti há-

den ember egészen sajátos úton talál utat a valósághoz és a házasság valóságához is. Kik vagyunk? Milyenek szeretnénk lenni? Mi lenne szép nálunk?

Azon igyekszünk, hogy a vágyódásunkat megnevezzük, hogy egy kifejezéssé alakítsuk át. Akkor találtuk meg az igazit, ha örömünk telik benne. Ez a feladatunk. Kentenich atya Schönstattnak egy harmadik vonását is bemutatja nekünk: Schönstatt a szeretet, a szépség és a szabadság birodalma.

Azt mondja, ez hasonlít a mennyországra, mert az emberek a mennyben szabadok, saját belső indíttatásból mozdulnak el valamilyen irányba. Ott senki sem muszájból tesz valamit, mert

zaspár valami más: nagyszívű. Nem csak azt tesszük, amit feltétlenül szükséges, hanem megegyezünk abban, hogy ki nek mi a kötelessége. De teljesen magától értetődő, hogy többet teszünk, mint amennyit kell. Mindig többet és egyre jobban tesszük. Igazán nehéz, amikor ilyen emberekkel vagyunk együtt, mert mire végre rászánjuk magunkat, hogy tegyünk valamit a többiekért, addigra már minden kész. Nagyon gyorsnak kell lennünk. Így van ez akkor is, amikor a társunk kívánságait akarjuk fölfedezni. Természetesen megmondjuk egymásnak, hogy mi az, amit szeretünk. Például nekem nagyon tetszik a piros szín. Amikor visszajövök, minden piros. Piros

virágok, új, piros székek, piros szőnyegpadló, piros fal. Szép, ugye? Nagyon-nagyon örülök, és egyszer a partnerem azt mondja, nekem tetszik a zöld szín. Amikor visszajön, kis erdő fogadja otthon. Ez az életünk. Előzékenyek vagyunk egymással a szeretetben. Mindig újra megfontoljuk, hogy mi jó a társunknak. Természetesen ez kereszt, szenvedés az életünkben. Nem könnyű, de szép és nagy ez a szeretet. Szabad emberek nem arra ügyelnek, ami számukra fontos, hanem arra, hogyan tudják a másikat boldoggá tenni. Kentenich atya egy másik szót is használ, mégpedig a „mi illik” mélyebb jelentését.

Az illendőség megérzése. Ha valaki azt érzi meg, hogy mit illik, nem azt, hogy mit kell, az finom dolog a lélekben. Így tartjuk a kapcsolatot a Jóistennel is. Ne csak elkerüljük a bűnt, hanem azt is keressük, ami illendő. Az előző ének versszakában a nemes kifejezést használtuk. Függelenné tesszük magunkat az alsóbbrendű ösztöneinktől. Nem vetjük magunkat – mint kiéhezett katonák – az életre. Elviselünk fél óra szomjúságot, mielőtt iszunk. Ezek példák. Nem fekszünk bele a székbe, mint egy vizes törülköző, nem keressük mindig a legkényelmesebb pozíciót. Beszélgetünk éppen, érezzük, hogy jó a beszélgetés, de tudjuk, hogy érdekes tv-adás kezdődik. Hagyjuk a tv-t, és tovább beszélgetünk. Van valami az emberekben – amit Kentenich atya „Zug nach unten”-nek nevez –, ami lefelé húz. Ezzel szemben ellen kell

„...azt mondjuk a Jóistennek, hogy ha akarod, küldjél mindent, ami jó számunkra...”

kormányozni, hogy bensőleg szabadok lehessünk.

Volt egyszer egy szép élményem: 10-11 fiatallal zárandokoltam. Egy nagy Szűzanya képpel 140 km-t mentünk. Naponta mintegy 35 km-t tettünk meg. Amikor ebédszünetet tartottunk, senki sem ült le, vagy dobta le magát a fűre, hanem álltunk, beszéltek egymással az emberek, előkészítették az ételt stb. Érezhető volt, hogy ezek az emberek erősebbek, mint a lehúzó erő. Ez sza-

badság. A nagylelkűség illendőségérzet. Így bábunk egymással. (...)

Ha újra és újra legyőzzük magunkban a lehúzó erőt, és szabadok vagyunk, akkor abba a helyzetbe kerülünk, hogy észleljük a Jóisten halk kíván-

ságait is. Meghalljuk, és ráállunk. Erre van egy módszer, amit Kentenich atya fejlesztett ki. Előre tekintünk, hogy mit hoz vajon a jövő, és azt mondjuk a Jóistennek, hogy ha akarod, küldjél mindent, ami jó számunkra, és elképzelünk meghatározott helyzeteket. Lélekben behelyezkedünk az ilyen szituációkba, és azt gondoljuk, ha küldeni akarod nekünk, akkor küldd. Ez azt jelenti, hogy ezt az ételt megkóstoljuk, mielőtt megfőtt volna. Ezt egy igazi étellel is meg lehet tenni. (...)

Fontos a keresztény életben egy eljövendő eseménynek az előre történő megízlése. A férjem újra meg újra barátságtalanul szól hozzám, amikor hazajön. Még fáradt a munkájától, és én felfedezem emögött a Jóistent. A Jó-

isten azt mondja, most szüksége van a szeretetedre. Hagyd egy darabig békén, amíg nem jön majd magától. Mint feleség, előre ízelgethetem ezt a helyzetet. Érzékelem a Jóistent a férjem mögött, aki azt mondja nekem, hagyd most őt békén, majd egy kicsit magához tér. Akkor beállítodom a Jóisten kívánságára. Amikor ez be is következik, akkor talán sikerül visszatartanom az elején mindazt, amit mondani akarok. Tehát előzetesen megízlelhetek egy bizonyos szituációt. Ez példa volt. Elképzelem, hogy találkozom az igazgatómmal. Egy olyan munkával bíz meg, amit nem szívesen csinállok. Újra és újra azt mondom: Jóisten, ha te ezt akarod, akkor küldheted nekem. Ezáltal könnyebben úrrá leszek a nehezebb helyzeteken, amikor azok bekövetkeznek. A szabadság azt jelenti, hogy rendelkezésére állok a Jóistennek.

Gyakran nemet mondunk, még mielőtt a Jóisten megszólíthatott volna bennünket. Ezért újra fölteszük a kérdést, hogy mi vár ránk. Amikor előre megízleljük, ami várhatóan be fog következni, már akkor igent mondunk.

Ezen a téren van valami csodálatosan szép számunkra, házasság emberek számára. Elgondolkodom a társam kívánságain: mit szeretne tőlem? Ez az Önök számára nagyon egyszerű. Ha a Jóisten akaratát keresik, akkor kérdezzék meg, mit szeretne a társuk. Akkor az Önök házassága a szabadság birodalma lesz.

Egyszerűen föltételezem, hogy nem olyat akar a társam, ami Isten parancsa ellen van. Természetesen. A férjem azt szeretné, ha egy vörös tollat viselnék a hajamban. Ez boldoggá teszi. Miért ne? Jézust keresztre feszítették, ezt akar-

ta a Mennyei Atya. A férjem csupán azt akarja, hogy vörös tollat viseljek a hajamban. Sok minden van a dolgok között, amelyek önmagukban értékeslegesek. Ezen a területen szívesen teljesítjük a társunk kívánságát. Tehát szabaddá tesszük magunkat a saját kívánságainktól, de szabaddá tesszük magunkat a társunk kívánságai számára is. Csakhogy házasságban két oldalról jövőnk egymással szembe. Írják össze a társuk kívánságait: mivel tudnának a társuknak örömet szerezni? Ez érdekes feladat, ugye?

Most beszélek a Jóistenhez. Elfogadom ezeket a kívánságokat. Döntök. A döntés egy szabad cselekedet. Így válik közöttünk valósággá a szeretet. Azaz a szeretet mindig szabad cselekedet. Legyőzöm a lefelé húzó erőt, fölfedezem, hogy mit kíván a társam. Ebben fölfedezem a Jóisten akaratát, és megadom a választ, igen, ez az. Ez szép mindkét fél részéről.

Felhívom a figyelmüket egy problémára, amellyel sokszor találkozunk. Nem Önökről beszélek, de szeretném, ha az ítélőkéességükben művelnék magukat. Volt egy házaspár. A feleség nagyon jámbor volt, naponta ment a templomba. A férje szerette volna, ha több mindent tenne a háztartásban, és ha kicsit szépítené magát. De ő a háztartásban csak a legszükségesebbet tette, a ház annak megfelelően is nézett ki, és nem találta fontosnak a szépségápolást, mert ő Krisztust szerette. Azt gondolta, Krisztusnak az ügyis mindegy. Akkor megismerte Schönstattot, és megtanulta, hogy a társa mögött meglássa a Jóistent. Fölfedezte, hogy társán keresztül maga a Jóisten mondja ki a kívánságait, és ezt

felismerve egészen új kapcsolatot talált a Jóistennel. Nem az önzés által meghatározott kapcsolat volt, hanem a férjének a kívánságait teljesítette. Igazán boldog voltam, amikor újra találkoztam vele, és szép volt a frizurája. Tudtam, elkezdett bensőleg, lelkileg növekedni. Még ma is nehezebbé esik a háztartási munkát elvégezni, de rájött arra, hogy nem azért nem végzi el a háztartási munkákat, mert apostolkodni akar – korábban mindig ezt mondta –, hanem felfedezte, hogy azért, mert nem szívesen teszi ezt. Öszintévé vált saját magával szemben.

Létezik jámbor önbecsapás is, és itt gyakran előfordul egy probléma. Ha a házasságban az egyik vallásos és a másik nem, akkor a vallásos automatikusan úgy gondolja, hogy neki van igaza. Gyakran csak saját magát keresi.

Egyszer jött hozzám egy asszony, nem a mozgalmából. Egy schönstatti család kért: Tilmann atya, tessék segíteni! Általában ezt nem teszem, mert nincs időm. Egyedül jött az asszony. Azt mondta: Sokkal előrébb voltam a vallásos fejlődésben, mint a férjem. Ez gyakran előfordul. A Jóisten akarata az otthonomban a társam. Amit ő akar, azt akarja a

Jóisten. Szívesen megyek teniszkлубba, zenekarba, előadásokat tartok nevelésről, teadélutánra, imakörbe vagy főzőtanfolyamra járok, az esti misére stb. Ilyen van, hogy elmegyek a társamtól, s nagyon jámborkodom, de akkor éppen az Úrtól futok el.

Érzik, ugye, hogy életükben döntő a Jóisten akarata? A házasság az igazi szentség élete. Az életszentség útja, hogy teljesítsük a Jóisten akaratát, ahogyan az a társunkban megjelenik. Önöknek nincs ilyen problémájuk, különben nem lennének itt. Itt ketten vagyunk. De az egyházban ez egy gyakran előforduló probléma. Sokan elszaladnak a Jóisten akarata elől. Akkor nem csodálkoznak azon, hogy nem nőnek lélekben.

A lelki életben van növekedés, de némelyek ellankadnak, nem jutnak előre. A jezsuitáknál kulcskérdés az engedelmesség. A schönstatti atyáknál szintén. Ha a Jóisten akaratát keresem, akkor azt kell kérdezni, hogy hol akarja a Jóisten az engedelmességemet. Nem a saját álmaimat keresem, hanem a Jóisten konkrét akaratát. Schönstatt Önök számára – akik házasságban élnek – a tökéletes szabadsághoz vezető út, a Jóisten szent akaratának elfogadása, ahogy az a házastársunkban s általa megjelenik. Így válunk szabaddá. Ez nem olyan egyszerű. Egy pillanatra elhagytam az általános iskola alsó tagozatát, és hirtelenjében már a gimnáziumon is túlmenünk. Ez már a házasságban való élet egyeteme volt. De gondolják csak meg, milyen szép ez: a társamra állítódok. Ha ezt ketten tesszük, akkor a házasság a mennyország.

Tilmann atya, 1992. április 23.

Mária-kert

A Mária-kert áramlat akkor kezdődött, amikor Kentenich atyát le tartóztatták, koncentrációs táborba zárták, és a Schönstatt család tenni szeretett volna valamit a kiszabadításáért. Az életveszély elmúltával sem ért véget ez a lelki folyamat, sőt, Kentenich atya szabadon bocsátása után tovább erősödött, s még ma is élő.

Az alábbiakban a teljesség igénye nélkül összeszedtünk pár mozzanatot, hol s hogyan éltük meg a Mária-kert lelkületét a magyar Schönstatt családban.

Mária – zárt kert

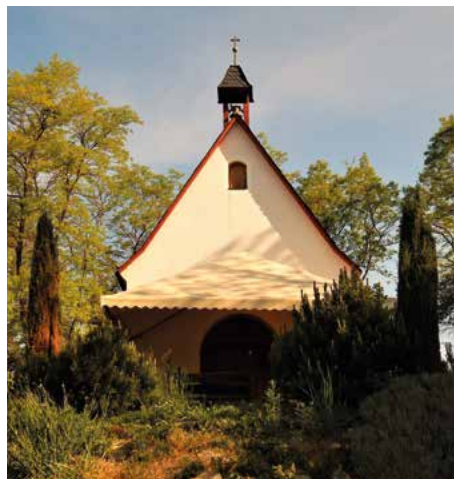
A Mária-kert kifejez egy egészséges zártságot, melyből nagy erő fakad, s nagyon meghatározza schönstatti munkastílusunkat.

Tilmann atyára gondolhatunk példaként. Nem volt zárkózott ember, de nem sokszor beszélt magáról. Tanúságtétele leginkább nem személyes benső életének megmutatása volt, nem beszélt személyes isten- és máriakapcsolatáról, nem hívott meg minket saját benső Mária-kertjébe, hanem nekünk ajándékozta azokat a kegyelmeket, melyek onnan forrásoztak.

Értik ezt a gyönyörű kifejezést: „Zárt kert vagyok, lefelé bezárva. Én egy lezárt forrás vagyok”. Merre fakad a víz? Mindig csak felfelé! Fentről kapom a vizet, és felfelé kell engednem, hogy Istentől a teremtmény felé áramoljon.¹

Mária – nyitott kert

Egy kertben nem *egy* virág nyílik, a Mária-kert tarka gazdagsága a bensőséges összefonódás, az életteli felelősségvállalás és az önkéntes együttműködés kertje.

Apósom temetésének megszervezése körül sok feladatot vállaltam, hogy a családtagok úgy tudjanak készülni, hogy az erőik ne merüljenek le túlságosan.

Szépen sikerült a temetés, a nap végére testileg-lelkileg nagyon elfáradtam. A vendégek nagy része már elköszönt, egy kicsit le lehetett ülni az utolsó pakolás előtt. Ekkor tudtam végre megállni és körülnézni. Észrevettem, hogy a Schönstatt-család tagjai vesznek körül minket: volt, aki pakolt, volt, aki már a mosogatást szervezte, volt, aki söprögetett, volt, aki a feleségemmel beszélgetett, volt, aki engem kérdezett, hogy

1 Exerzitien für Marienschwestern vom 29. Juli bis 3. August 1945: Der Freiheitskampf um das gottgeprägte Menschen- und Frauenbild – Es werde Maria verv., A 5, 223 S

mire lenne szükségem. A testvéri szeretet cselekedeteiben megéltünk egy mély benső összefonódást.

Szeretetszövetség ég és föld között

A szeretetszövetségben a természetünkben rejlő lehetőségek az ég felé növekedve kezdenek kibontakozni, akkor hoznak virágot, ha már egy kicsit el tudnak emelkedni a földtől.

Családnapokon mesélte egy édesanya, hogy bár alaptermészete szerint nagyon nyitott az emberekre – empatikus, örül a találkozásoknak és a beszélgetéseknek –, új lakóhelyén a nagycsalád és a barátok, ismerősök közül páran kisebb-nagyobb ügyeikkel napjában többször is betérnek hozzá, s ezek a találkozások egyre ritkábban örömforrások, sokkal inkább feladattá váltak. Kigondolt pár módszert, hogyan védje saját terét-idejét, s ez többé-kevésbé működött is. Amikor később a házaspár elhatározta, hogy szeretetszövetséget köt, a házastársi imájukba belekerült egy mondat a hozzájuk betérő emberekről, anélkül, hogy gondoltak volna rá, hogy ez a téma sok fejtörést okozott az életükben. A szeretetszövetség-kötés nem egy lift, mely felrepít a végcélhoz, de egy út kezdete, melynek során Mária biztató tekintetét érezve lehet lépcsőről lépésre haladni. Így volt ez az édesanya is, aki egy idő után meglepve tapasztalta, hogy Mária felé közeledve újra szeretetteljes odafigyeléssel tudja fogadni a váratlan látogatókat.

2 Oktoberwoche 1950 Schönstatt 1993, 424 S.

Az Atya körül keringve

Ahogy a virágok a nap felé fordulnak, mi is szüntelen az Atya felé fordulunk, ez a végső cél: „*az Atya körül kell forognunk. Schönstattban pedig a nagy feladatunk, a nagy küldetésünk sok más mellett az Atya megmentése. Ami a jelenben vitatottá válik, az az, amit hangsúlyozni kell.*”² Sokunk tapasztalata, hogy ha Kentenich atya felé mint lelki vezető felé fordulunk, az közelebb visz minket a mennyei Atyához. S ez néha akkor is feladatot ad, amikor nem is számítunk rá. Gyanútlanul olvastam Kentenich atya tanul-

mányát, melyet az első vizitációra írt válaszul.

Arra számítottam, hogy most elsősorban Schönstatt történetét és Kentenich atya személyiségét fogom jobban megismerni. Egy idő múlva feleségem mel-

„Ahogy a virágok a nap felé fordulnak, mi is szüntelen az Atya felé fordulunk...”

lém ült és taláломra ő is olvasni kezdte a szöveget. Hirtelen izgatottan elővett egy papírt, és lelkesen jegyzetelni kezdett. Én még nem tartottam annál a résznél, először egyáltalán nem értettem, hogy mi lehetett neki ilyen fontos, de hamar rájöttem. Kentenich atya egy nővér levelét is bevette a tanulmányba, amelyben a nővér arról írt, hogy Kentenich atya, ha szeretett volna valamit csinálni, mindig megkérdezte a körülötte lévőket, hogy szerintük mi szól a terve ellen. Sőt, ha már eldöntöttek valamit, de később még egy ellenvetést hozott fel valaki, annak is nagyon tudott örülni, mert azt látta benne, hogy az ügy milyen fontos ennek a személynek.

Nem kellett sokat gondolkodnom azon, hogyan lehetne az olvasottakat a saját életemre vonatkoztatni.

Krisztust hordozza s a világra szüli

A szentély előtt ültünk egy kis körben, és beszélgettünk. Egyszer csak félénken megjelent egy fiatal házaspár, akik nemrég hallottak csak Schönstattról, ahol megtudták, hogy a Házaspárok útját bármikor végig lehet járni. Elláttuk őket a kis füzettel, útba igazítottuk őket, majd tovább beszélgettünk. Elhúzódtott a beszélgetés, ezért még 3 órával később is ott voltunk, amikor a házaspár viszszerért. Nagyon szép volt, hogy közvetlenül láthattuk, milyen változást hozott bennük ez az út. Egészen kivirultak, és nagy örömmel mesélték, hogy milyen jó volt a nagy séta. Később, egy óbudavári tematikus hétvége résztvevőiként azt is elmondták, hogy igazából pont egy nehezebb életszakaszban voltak, s a házassági évfordulójukra kapott gyermekmentes napjukat töltötték Óbudaváron.

Legtöbbször a személyes kapcsolat által tudjuk Krisztust elvinni, megmutatni másoknak, de ez a kis találkozás azt is megmutatta, hogy a schönstattiak

azon fáradozása, hogy a házasság szentségében jelen lévő Krisztust a világnak megmutassa, milyen sokféleképpen tud gyümölcsöt hozni.

A kertben csupa kis Mária nyílik

Igazából véletlenek sorozata volt, hogy feltűnt. Hallottam egy lányról, aki hamarabb hazajött a külföldi útjáról, hogy a lánytáborban tudjon szolgálni, s aztán ugyanőt láttam még ezen a nyáron Óbudaváron is gyerekeket foglalkoztatni. Később, ki tudja hogyan, életem került egy kép, ahol a sérült schönstatti gyerekek táborában mosolyog védenek körében. Ősszel két hétvégi óbudavári programon voltunk gyerekfoglalkoztató hiányában, s ő segített ki minket, télen pedig fiunk mesélte, hogy a KH-n elvállalta a fürdőszoba takarítását, amit senki sem szeretett volna megcsinálni.

*Látunk, Anya, ahogy az Üdvözítővel sietsz,
hogy Erzsébetnél szolgálva időzz el,
aki a Szentlélektől elteltlen ujjongva érzi,
hogy méhében a gyermek megszentelődik.
Hadd ajándékozzuk így mi is csendes szolgálatkészséggel
az üdvösség művének erőnket és időnket.³*

Szabó Bálint és Anna

3 Ég felé – Az örvendetes rózsafüzér

Mária-kert: mély hit- és életiskola

Interjú Gertrúd-Mária nővérrel

Mi a története az Ön kapcsolatának a Schönstatt-mozgalommal? Hogyan kezdődött? Kik a fontos személyek az Ön számára a schönstatti közösségben?

Katolikus családban nevelkedtem. Az iskolában világias, valójában nem hívő légkört tapasztaltam meg. Fiatal lányként, 14-17 éves koromban tele voltam világnézeti kérdésekkel. Bizonytalan voltam, vajon a katolikus egyházban talállok-e válaszokat ezekre. Érettségi után nem tudtam, milyen irányba tanuljak tovább. Ezért részt vettem egy fiataloknak szóló programban, s így egy fél évet Angliában tölthettem. Ettől függetlenül aztán később még Spanyolországban is jártam nyelviskolába, negyedévet töltöttem Madridban.

Úgy adódott, hogy külföldről hazatérkezve egy családi ünnepségen a nagybátyám mellé kerültem. Ő schönstatti atya (Tilmann atya évfolyamtársa). Annak ellenére, hogy volt egy ilyen nagybátyám, nem ismertem korábban Schönstattot. A vele való beszélgetés során nagyon sok kérdésem feltehettem. És észrevettem, hogy olyan válaszokat kapok tőle, melyek előre visznek. Ezért aztán külföldről is gyakran megírtam neki a kérdéseimet. És ő a leveleiben nagyon jó válaszokat adott. Karácsonyra pedig két schönstatti könyvet is küldött nekem: Barbara Kast életét és egy kicsi kiadványt, mely Kentenich atya idézeteket tartalmazott: Az élet értelméről. Csak úgy faltam mindkét könyvet.

Észrevettem, hogy itt válaszokat kapok. Felkeltette az érdeklődésemet, és megérintette a szívemet. Angliai és spanyol tartózkodásom között életemben először eljutottam Schönstattba – Németországban. Néhány napot töltöttem ott, mindent megnéztem, sok kérdést feltettem, és rengeteg könyvet vásároltam.

Spanyolországban aztán lehetőségem volt megismerni az ottani kis Schönstatt-mozgalmat. Mindent teszteltem, hogy Schönstatt tényleg olyan-e, mint ahogy a könyvekben olvastam. Madridban majdnem mindennap részt vettem a Schönstatt-mozgalom találkozóin. Ekkor határoztam el, hogy megkötöm a

szeretetszövetséget. Schönstatt nagy fedezés volt számomra. Boldoggá tett. Néha azt énekelgettem magamban: Mária szíven ütött. Amikor külföldi útjaim végén hazamentem szülővárosomba, bevásárlás közben összefutottam egy régi ismerősömmel. Beszélgettünk egy kicsit, aztán hirtelen megkérdezte: „Mi történ veled, csak nem szerelmes vagy?” Már nem emlékszem, mit is válaszoltam. Az a hölgy ösztönösen megérezte, hogy valami megváltozott bennem: bizonyos értelemben szerelmes lettem Schönstattba. A lelkem megtalálta a helyét, ahova tartozott.

Mikor kezdett el foglalkozni a hivatás gondolatával? Hogyan döntött a szerzetesi hivatás mellett, milyen események, élmények, tapasztalatok nyomán jutott erre az elhatározásra? Volt-e konkrét elhatározása, hogy milyen nővér szeretne lenni, vagy ez inkább később alakult ki?

Spanyolországban gondolkodtam először azon, hogy Schönstatt számomra talán nem csak iránymutatás és válasz a kérdéseimre, hanem esetleg a hivatásom is. Előtte sosem gondoltam rá, hogy nővér legyek. Az volt a természetes számomra, hogy majd megházasodom, és gyermekeim lesznek. De Spanyolországban hirtelen feltámadt bennem ez a gondolat – és az elképzelésre, hogy nővér legyek, már nem csak mint áldozatra, hanem mint megtiszteltetésre és kitüntetésre gondoltam. A gondolat, hogy nővér legyek, újra és újra feltámadt bennem, egyre gyakrabban és erősebben. Egyszer azt írtam a naplómba: Gondolatban már nővér vagyok. De azért még sok bizonytalanság volt bennem. Honnan tudjam, hogy tényleg boldog leszek-e? Honnan

kaphatnék bizonyosságot? Így hát arra kértem a Jóistent, hogy küldjön nekem egyértelmű jelet. És pár héttel később egy olyan egyértelmű jelet kaptam, hogy az alvajárók biztonságával indultam a Schönstatti Mária Nővérek közösségébe. Egy év sem telt el első schönstatti látogatásom és a közösségbe lépés között. Fejest ugrottam – és ha még egyszer döntenem kellene, ugyanezt az utat választanám. A mélységek, magasságok, küzdelmek ellenére – melyek egy ilyen út velejárói.

Kentenich atya nagyon sok mindenben előttünk járt, példát mutatott számunkra. Mi az, ami az Ön számára a leginkább megragadó az ő életében?

Ha Kentenich atyára a saját személyes szemüvegemen át nézek, akkor mindig úgy látom őt, mint aki állandóan Mária szívében élt, aki Mária szívét az otthonának, a légvédelmi pincéjének élte meg és írta le. Egy paptárs kérdésére, hogy hogyan tudta kilátástalan helyzetekben hinni, hogy minden jóra fordul, Kentenich atya egyszerűen csak annyit válaszolt: Megkötöttem a szeretetszövetséget. Nagyon hálás vagyok, hogy megosztotta velem életének ezt a nagy titkát.

Mikor találkozott először Tilmann atyával? Hogyan történt, hogy Ön Magyarországra jött, és Tilmann atya nyomába lépett?

Őszintén szólva nem emlékszem, hogy mikor találkoztunk először. Annyit tudtam róla, hogy ő egy schönstatti atya. Amikor 1991-ben átvette a német mozgalom vezetését, akkor természetesen kicsit több kapcsolatunk lett, de az is inkább csak távolinak nevezhető.

Aztán 2003-ban egy európai schönstatti családsvettség találkozóján közelebbi kapcsolatba kerültünk. Az egyik szünetben beszélgetni kezdtünk, és az ebédlőben is egy asztalhoz ültünk. Akkor megkérdezte, hogy lenne-e kedvem három hetet Magyarországon tölteni, és a magyar családsvetsséggel dolgozni. Rögtön megtetszett az ötlet. Három hét nem tűnt túl hosszúnak, és az is vonzott, hogy új országot, új mentalitást ismerhessek meg. Tilmann atya figyelmeztetett, hogy a magyar igen nehéz nyelv.

Azt válaszoltam neki, hogy nem félek az új nyelvtől. Amikor Tilmann atya megbizonyosodott róla, hogy komoly a szándékom, „munkához látott”. Beszült az előjáróimmal. Körülbelül egy év telt el, mire a kérdés egy előjárómon keresztül újra elért hozzám. Szabadon mondtam igent erre a felkérésre, amennyiben az addigi munkámat is folytatom. Így kerültem 2005-ben először Óbudavára. Először is nyelvtanfolyamra jártam. Legalább pár szót szerettem volna tudni,

mielőtt elkezdem a munkát. A 2005-ös családnapiakon már én is részt vettem.

Mit jelent Önnek személyesen Schönstatt?

Schönstatt a hivatásom és az életem. Sosem terveztem, hogy nővér legyek. S mégis – Schönstatt miatt nővér lettem.

Hogyan éli meg Ön schönstatti nővéreként kapcsolatát Máriával?

Schönstatt által egészen másként ismertem meg Máriát, egész új módon, egész személyesen. Mária által a hitem a fejemtől a szívemen át belegyökerezett

az életbe. Mária az otthonom, a menedékem, az edzőm, a hegyi vezetőm, a kapu Istenhez.

A „Mária-kert” mit jelent az Ön számára?

Lenyűgöző számomra, hogyan alakult ki a Schönstatt mozgalomban a Mária-kert a negyvenes években a második világháború alatt, és az, hogy milyen mély közösséget fejez ki. Ez az áramlat az életveszélyes helyzetek kapcsán jött létre: Kentenich atya a börtönben és a

koncentrációs táborban volt, és (a Mária Nővérekkel) kölcsönösen imádkoztak egymásért, hogy a szabadságot áldozataik árán elérhessék. A Mária-kert a sorsok összefonódásának egy nagyon mély kifejezése, az összetartozásról és az egymásra hagyatkozásról szól. A Mária-kert egy mély hit- és életiskola.

2009. július 9-én jelen voltam, amikor a szentelési mise után Ozsvári Csaba az óbudavári szentély mellett köreinkben hirtelen meghalt. Ez az esemény a mély fájdalom és a rendkívüli körülmények folytán minket is sorsközösséggé kovácsolt. A közösségünkben megtapasztaltak eszembe juttatták: hasonlóan mélyen fonódik össze a sorsunk, mint annak idején, 1941-ben a Schönstatt-családban, a Mária-kert kialakulásánál. Egy lelki „egymásban, egymással és egymásért” jött létre. Hálás vagyok, hogy ennek részese lehettem.

Az év eleje alkalmas arra, hogy előre tekintsünk. Milyen gondolatok fogalmazódnak meg Önben a 2023-as év kapcsán?

Nagyrészt még előttünk áll ez az év. Ha előretekintek a Schönstatt-mozgalmunkra, leginkább várakozás van bennem, hogy vajon milyen nevet, milyen küldetést találunk mint magyar Schönstatt-mozgalom a nemzeti szentélyünk, az óbudavári kápolna számára. Az itt eltöltött tizennyolc év tapasztalata azt mutatja számomra, hogy Istennek nagy tervei vannak velünk. Ebben a háború sújtotta, egyre szekularizáltabb világban, amit a gazdasági- és klímaválság is megterít – a szentély kegyelmi forrásból fakadóan egy életerős mozgalom virágzik. Örülök, hogy – önökkel közösen merítve a forrásból – megtaláljuk azt a nevet, ami kifejezi az itt lüktető életet, és ami a jövő ígéretét hordozza.

Az interjút készítette:

Dancsok Edina és Tamás

Az eredeti német nyelvű válaszokat

fordította: Gódány Anna

A Szűzanya kertje

Török Péter és Orsi 2020 nyarán megkeresett az óbudavári Mária-kert ötletével. Nagyon megtisztelő volt számomra ez a felkérés, mivel ekkor még folyamatban voltak a tájépítész tanulmányaim. Nagy örömmel láttam neki a feladatnak, mert Óbudavár mindig a szívem csücske volt. Rengeteg szép élmény köt oda. Jól esett a bizalom, hogy annyira nagyra látják a tudásomat, hogy egy

ilyen nagy és összetett feladattal meg tudok birkózni. Ez volt életem első megvalósult munkája. Sokat imádkoztam a Szűzanyához, segítsen, hogy számára kedves, hozzá méltó kertet tudjunk kialakítani. Többször le kellett utaznom Óbudavára egyeztetés céljából, és mindig sok szeretetet, támogatást és megerősítést kaptam. Több önkéntes napot is szerveztek a kert kivitelezésére. Ezeken

szívesen részt vettem, mert fontosnak tartottam, hogy ne csak a tervezésben, hanem a megvalósításban is segítsék.

A legnagyobb kihívást talán a terep kialakítása okozta, mivel ki kellett küszöbölni a nagy szintkülönbséget. Nagyon jó volt, hogy az egyetemen tanultakat a gyakorlatban is hasznosítani

tudtam. A Mária-kertben került elhelyezésre az eucharisztikus házaspárok útjának néhány állomása. Az állomásoknál a padokat úgy terveztük, hogy az árnyék biztosítva legyen a megpihenő házaspárok számára az elidőzéshez. Azonban ezekre az árnyékokra még egy picit várni kell, amíg a növények kellő méretűre nőnek. Az új épület munkálatai miatt kicsit organikusan alakulgat, épülget a Mária-kert, nem szorosan a tervek szerint, ami először picit csalódás volt, de rájöttem, hogy a használat közben eszközölt változások szükségszerűek. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy az általam tervezett Mária-kertben kapott helyett a Missziós kereszt is. Külön hálas vagyok édesapámnak a sok szakmai támogatásért, és Ther Tóninak, akitől rengeteg műszaki segítséget kaptam.

Schönstatti fiatalként nagyon jó és szép volt ez a feladat, és bízom abban, hogy majd sokunknak a gyermekei és unokái is töltekezhetnek és megpihenhetnek a Szűzanyával a kertben.

Selymes Sára

Kőbe zárt köszönet

Lassan tizenöt éve boldog tulajdonosai vagyunk egy közel kétszáz éves présháznak a Balaton-felvidéken, Balatonakali fölött.

A boldogság nemcsak egy kifejezés, hanem esetünkben egy – az első pillanattól fogva – állandó érzés, mióta a házra rátaláltunk, és szinte csodával ha-

táros, minden realitással szembemenő módon a miénk lett.

Egy ilyen régi háznak a szó szoros értelmében lelke van. Amellett, hogy a táj, amelyben áll, folyamatosan csodálatra készíttet, az éggel összeérő Balaton, aminek még sosem volt két egyforma arca, a szőlőhegy együttélése az évszakokkal,

mind-mind eszünkbe juttatja, hogy egy ilyen régi épület és a benne élők generációk óta együtt léteznek a természettel. Ennek az együttélésnek egy fejezet erejéig mi is részesei lehetünk, és reméljük, utódaink által megóvhatjuk az időtlenséget őrző falak szépségét.

Ez az érzés és a teremtet világ itt megtapasztalt öröme már évek óta érlelt bennem egy gondolatot.

A szőlőhegyeink jellemző igazodási pontjai a szőlőhegyi keresztek, vagy a szőlőhöz kapcsolódó szentek szobrai, kis kápolnái. És bármennyire is gyakoriak ezek a Balaton-felvidéken, a Dörgicsei út és Balatonudvari között a hegyen, a mi hegyünkön, egy ilyennel sem találkoztam. Ezért már egy ideje próbálgattam számba venni a lehetőségeimet, illetve a képességeimet, hogy ezt a hiányt pótoljuk.

De a hálán és az elképzelésen kívül valami még hiányzott a megvalósításhoz.

Azt hiszem, keresztyén emberként valamennyien küzdünk az Isten-kapcsolatunkban rejlő egyenlőtlenséggel. Én mindenképp. Bármennyire is igyekszem a hála és a köszönet kimondására, az imádságaim azért leginkább kisebb-nagyobb kérések halmazai, és bár próbálom őszintén megélni, hogy „legyen meg a Te akaratod”, azért én vagyok az, aki mindig valamit várok Tőle.

Aztán néha-néha megfogalmazódik bennem egy-egy felajánlás, hogy valamit én is adjak magamból, ha már egyszer annyit kérek. Ezt nem amolyan cserekereskedelemnek élem meg, inkább kegyelmi pillanatnak.

Hát, ez hiányzott. A felajánlás. Ezen a nyáron, Sarlós Boldogasszony napján

megszületett bennem az elhatározás, ami már nemcsak gondolat volt, hanem egy terv, amit meg is tudok valósítani. Az egyetlen forma, ami amatőr építészeti tudásomból kitelik, az a képoszlop, egy Madonnával.

A hely adott, a házunk az út mellett áll, a telek végében a műemléki környezettel is harmóniába állítható az oszlop, ha méretében és arányaiban nem tér el a helyi formáktól. Így vágtam bele még aznap a gondolat formába öntésébe.

Azt hiszem, túlzás lenne állítani, hogy a végül elkészült oszlopot az imádság tartja össze. De az biztos, hogy az építés összes nehézsége, a cementes zsákok pakolása, a téglasorok kudarcot is erősen magában hordozó egymásra rakása, az összes fizikai nehézség közben az alkotás öröme mellett értelmet nyertek a templomok ablakaira, útszéli keresztekre írt kis mondatok: „Építette hálából vagy felajánlásból XY család”.

Az oszlop képét grafikus lányommal, Annával tervezgettük. Meg akartuk őrizni a képoszlopok báját, de szerettük volna, ha a tervezett Madonna egyediségében az akali szőlőhegyre is utalna. Így a mi Mandulás Madonnánkat a vidékre annyira jellemző mandulavirágok veszik körbe, a kis Jézus az akali templomot és egy szőlőfürtöt tart a kezében.

Ahogy az elhatározáskor szerettem volna, az oszlop Nagyboldogasszony

napjára el is elkészült. Azóta, ha ott vagyunk, esténként mécses ég benne.

Legutóbb örömmel láttuk, hogy az oszlopka, ahogy mi hívjuk, kezdi betölteni a küldetését. A mi gyertyánk mellett egy másik is, és egy kis téli csokor is bekerült a fülkébe. Reméljük, itt tényleg egy jel készült, igazodási pont a vándoroknak.

Meszleny Eszter

Átrendeződés

Izgalmasan indult a nyár. Júniusban a munkahelyemen elvállaltam egy teljesen új pozíciót, amihez még megfelelő végzettséggel sem rendelkeztem. Sürgős volt a kezdés, ezért az új munkakör mellett kezdtem el az iskolát. Nagy kihívás volt számomra a sok új feladat, és hogy egy kis csapatot kellett irányítanom. A tapasztalatlanságom miatt sokat túlóráztam, így az összes energiámat felemésztette az iskola és a munka. Rendszeresen nagyon fáradtan értem haza, már nem volt energiám és türelmem a házasságunk, kapcsolatunk építéséhez.

Tilman atya szokta mondani: „A fáradt ember nem tud szeretni!” És igen, ezt én is megtapasztaltam. Nem éreztem magamban semmi erőt, hogy ezen változtassak, és ez nagyon kihatott a házasságunkra. Azt vettem észre, hogy kevesebbet beszélgetünk, kevesebb dolgot osztunk meg egymással, azt gondoltuk, így egyszerűbb. Külön időpontban

mentünk aludni, a férjem is bezárkózott, a közös nevetéseink is elmaradtak, pedig azokat hihetetlenül szerettem. Nagy volt rajtam a nyomás, mert éreztem, hogy ez most főleg az én hibám, de nem látom a kiutat, és a férjem is belefáradt most ebbe a helyzetbe.

Abban az időben az Istennel való kapcsolatom sem volt olyan szoros, nem volt honnan merítkeznem, nem tudtam nála megpihenni, alig beszélgettem vele. Pedig Jézus is azt mondja: „Gyertek hozzám, akik megfáradtatok, és én felüdüitelek titeket!” Már az egész család várta, hogy vége legyen ennek az időszaknak, befejezzem a tanulmányaimat. A Szűzanyának azért szorgalmasan dobáltam segítségkérésemet az otthoni és az óbudavári korszóba. Sokáig nem hallottam semmit, vagy csak nem voltam nyitott rá. Férjem nehezményezte, hogy nem veszem észre, ha pl. a munkahelyén nehézségei vannak, nem tudtam olvasni a jelekből, mint ezelőtt.

Pár hónapig igyekeztünk az elmúlt 30 év megszokott útját járni, de ez sehogy sem sikerült. És ez csalódással töltött el mindkettőnket. Éreztük, hogy lépnünk kell, ez így nem működik. Éreztük, hogy a Jóisten nem azt az utat szánta nekünk, mint amit eddig

jártunk. Sokat imádkoztunk, kértük a Szűzanyát, hogy támogassa a törekvésünket.

A nagy áttörést az hozta, amikor a családcsoportunkon beszéltünk a nehézségünkről, és ott a férjem először fogalmazta meg, hogy nem szabad a múltban élnünk, és ne a múltat próbáljuk visszarángatni a jelenbe, ne oda akarjunk visszarendeződni, ahonnan elindultunk. Tekintsünk bizalommal a jövőbe, és új alapokra építsük újra a kapcsolatunkat. Ezzel a mondatával a nagy nyomás lekerült rólam, és újra örömmel tudtam fordulni a Jóisten és a férjem felé. Most azt érezzük, hogy e krízis által – mint ahogy eddig mindig – növekedni tudtunk a szeretetünkben. Kapcsolatunk még erősebbé vált. Erősebb anyagokból építettük újjá. Mindig azt gondoljuk egy ilyen növekedés után, hogy ezt már nem lehet fokozni, mert annyira mély a kapcsolatunk, de ilyenkor mindig bebizonyosodik, hogy a Jóistennél nincs lehetetlen. Külön köszönet a Szűzanyának, aki bízott bennünk és nagynak látta a kapcsolatunkat.

Egy karácsonyi ajándék története

Vidéki kisvárosban laknak a szüleim. Édesapám szeret kerékpárral közlekedni, de a leeresztett kerekek felpumpálása már nehézséget jelent számára, hiszen elmúlt már 75 éves. Ezért a férjem beszerzett egy kicsi kompresszort édesapámnak karácsonyi ajándékkul. Szépen be is csomagoltuk.

December 25-én szerettük volna átadni a részére, amikor együtt szokott ünnepelni a család apraja-nagyja.

Azonban december 24-én este, amikor telefonon „Áldott karácsonyt”-t kívántunk szüleimnek, édesapám boldogan újságolta, hogy képzeljük el, a testvéreméktől mit kapott ajándékba.

Egy kicsi kompresszort, amivel könnyedén fel tudja pumpálni a biciklijét. Nagyon-nagyon örül neki...

Hát most mi lesz a mi ajándékunkkal? Még egy kompresszort nem szeretnénk ajándékba adni.

Pedig milyen jó ötlet volt... és a férjem is milyen lelkesen szerezte be a mi ajándékunkat...

(Persze egyeztetnem kellett volna a testvéremmel, hogy ők milyen ajándékkal készülnek... De az mégis szép, hogy hasonlóan gondolkodunk.)

Szenteste honnan vegyünk másik ajándékot?! Holnap reggel már utazunk hozzájuk!

A háziszentélybe mentem, mint mindig, ha nehézségem támad.

És Mária megint megmutatta anyai gondoskodó szeretetét, szinte még kérni sem volt időm.

Ott volt a polcon Óbudavárról a megoldás. A házasság szentsége az Eucharisztia fényében c. könyv.

Ezt adjuk édesapámnak ajándékba! Gyorsan megosztottam férjemmel az ötletet.

Megbeszéltük, hogy bár édesapám nem az az olvasós ember, de reménykedtünk, hogy talán ezeket a rövid kis részeket képekkel illusztrálva, mégis el fogja majd olvasni. Érdekelheti is a könyv, hiszen nemrég voltak 50 éves házasságok. Gyorsan eldöntöttük: Ez jó lesz!

Másnap ezt vittük el ajándékba.

Januárban az édesanyám huzamosabb ideig kórházba került. Édesapám egyedül volt otthon. Persze mi is mentünk segíteni, amint tudtunk, de a kisebb háztartási munkákat – amit eddig édesanyám csinált – neki kellett elvégezni.

Az egyedüllétben aztán nekifogott a karácsonyi könyv olvasgatásához.

Mikor találkoztunk, lelkesen számolt be arról, hogy már az 56. oldalnál tart. Ez egy nagyon értékes könyv, mondta. Nem gondolta, hogy még ennyi idősen is tanulni fog valami újat, szépet a házasságról... Azt mondta: „Megkérdeztem magamtól: most mosogassak, vagy olvassak tovább? Inkább még olvasok egy kicsit, majd aztán mosogatok.” Mire édesanyám hazakerült a kórházból, ki is olvasta a könyvet.

Hálásan köszönjük Máriának, hogy megint megtapasztalhattuk, hogy Ő valóban háromszor csodálatos, mert úgy érezzük, ennél jobb karácsonyi ajándékot nem is adhattunk volna.

Így nemcsak a kerekék, hanem édesapám is „feltöltődhetett” lelkileg.

Oltárczy Tünde, az első szövetségi évfolyam tagja

– Három gondolat Tündéről¹

Talán rendhagyó, hogy megszólalunk most, mert nekünk itt a szerepünk az emberi hagyomány szerint az, hogy feketében legyünk és vigasztalhatatlanul sírjunk.

Természetesen sírtunk már, és sírni fogunk még, de szeretnénk tanúságot tenni, hogy mélyen hisszük az isteni fényben, hogy drága Tündénk élete beteljesedett, teljesen és tökéletesen meggyógyult. Találkozott Jézussal.

Amiért olyan sokan és sokat imádkoztatok, imádkoztunk, most beteljesedett. Nem úgy, ahogyan mi előre gon-

doltuk, elképzeltük. A Jóistennek más terve van, valami elkezdődött, megszületőben van... Így tekintünk a jövőnkre.

Szeretnénk közelebb hozni hozzátok a Drágánk utolsó napjait, talán sikerül valamit ebből az előbb említett isteni fényből felmutatni!

1. Az első agyműtét előtt-alatt-után (július elején) Tünde nagyon közel került az Úrhoz. Azt, hogy a szíve legmélyén mit élt át, szavakkal nehéz kifejezni. Nagyon meghatottan mesélt nekem erről, igazi lelki találkozást élt át Jézussal.

Egy dal fogalmazódott meg benne, egy imádság:

Krisztus megváltó szeretete

Szereteted átölel.

Szereteted megtart.

Szereteted meggyógyít, Uram.

Szereteted megvált, Uram, karjaidba bújok s te átölelsz engem, Megváltó Krisztusom.

Véres karjaidban megpihenek, s elfogadom megváltásom, Uram.

Pillanatra megérttem, mennyire szeretsz, Jézusom.

Szeretlek Uram, s köszönöm.

Mutasd meg a te tervedet velem, Uram.

Itt vagyok Krisztusom!

Amen.

¹ búcsúbeszéd Oltárczy Tünde temetésekor

2. Tünde az utolsó hónapban (szept. 2-án volt a második agyműtét) már nagyon tudatosan készült a Jézussal való találkozásra.

Már nem tudott felkelni, sokat szenvedett. Óriási példát adott az egész családnak: Egy szóval sem panaszkodott, nem zúgolódott! Sokáig nem kért fájdalomcsillapítót.

Amikor az orvos kérdezte ezzel kapcsolatban, mindig azt válaszolta: „Nem fáj semmim, csak a hasam feszít.”

Sokat pihent, aludt, keveset tudtunk már kommunikálni vele, ennek ellenére pontosan érzékelte, felfogta, értette, mi zajlik körülötte, sőt azt is érzékelte, hogy miért imádkozunk ott az ágya mellett naphosszat. (Gyógyulásért imádkoztam, amikor csak ott voltam mellette.)

Egyszer egy ilyen alkalomnál kinyitotta a szemét, rám nézett, és azt mondta: „Engedjete el, így sokkal könnyebb lesz nekem!”

3. Egy dal átlényegülése – talán ez lehetne a címe az utolsó gondolatnak.

Amikor a Sárga könyvet énekeltük kazettákra, még réges-régen, természetesen voltak szeretett, kedvenc dalaink, és voltak olyanok, melyeket ritkábban énekeltünk, nem álltak olyan közel hozzánk. Az egyik ilyen volt az „Én fogom a kezed Jézus...”, az 53-as dal.

Az utolsó héten, amikor már megengedték, hogy 0-24-ben bejárhassunk a kórházba, sokszor tettem meg a házunktól a kórházig ugyanazt az utat, naponta többször is, ahogy beosztottuk egymás között.

Nem tudom, hogyan és miért, egyszer csak elkezdett bennem ez a dal visszhangozni. Minden egyes alkalommal ezt

énekeltem magamban, félhangosan az úton, a kórház felé. Először úgy, hogy a szövegét magamra próbáltam vonatkoztatni. („Én fogom a kezéd, Jézus...”)

Természetesen nem tudtam pontosan az összes versszak szövegét, és a sorrendjüket sem, csak emlékezetből énekeltem.

Történt egyszer, hogy Tomit és Máriát váltottam Tünde ágyánál már az utolsó héten. Amikor elmentek, mondtam Tündének: „Hárman maradtunk: Te, Jézus és én.” Végig csukva volt a Drágám szeme, elmosolyodott és bólintott.

Nem tudom, miért, de elővettem a könyvet, és elkezdtem énekelni a dalt: Korábban nem tudtam a versszakok sorrendjét, ahogy Tünde sem emlékezett erre pontosan, de minden újabb versszaknál egy mosollyal jelezte, hogy „Igen, emlékszem”, és nagyon lelkesen és mélyen átélve énekelt velem. Nem énekhanggal, nem szavakkal, hanem arcimimikával, az arcán finoman átfutó érzelemmel, metakommunikációval.

Ez gyönyörű volt, csodálatos volt, nehéz szavakkal leírni. Ezt együtt éltük át a Jóisten kegyelméből. A dal átlényegült: az én Drágám a halálhoz egészen közel így kapaszkodott Jézusba, így várta Őt, így bízott benne.

Oltárczy Lajos

XVI. Benedek pápa

Még gimnáziumba jártam, amikor elolvastam „A keresztény hit” c. zseniális munkáját. Azóta is, ha az ő könyvei kerülnek kezembe, tudom, hogy a XX. század egyik teológus géniuszát, Isten különlegesen avatott szószólóját olvashatom. De nemcsak az

észhez szól XVI. Benedek pápa, hanem a szívhez is. Szavai nyomán úgy érzem, felemelő és nagyszerű dolog kereszténynek lenni, és elindulok azon az úton, amelynek irányjelző fényeit biztos kézzel rajzolja meg a néhai pápa. Az alábbi írással rá emlékezzünk. (a szerk.)

„A mennyországnak szíve van” – XVI. Benedek pápa máriás magisztériumának súlypontjai¹

Összegzés

XVI. Benedek pápai jelmondata – *Cooperatores Veritatis* – az igazság szenvedélyes keresését és színvonalas kifejtését tekintve máriás tanításának egészét és részleteit is áthatja. Meggyőződése, hogy ha Krisztust, az Egyházat, a teremtetést vagy magát az embert illető igazságokban akarunk elmélyülni, Krisztus Anyjához kell visszatérnünk.

Máriás tanításának célja nem egyoldalú dogmatikus hangsúlyokkal tarkított, száraz, doktrinális elmélyítés, hanem valódi máriás teológia művelése, mely alapjában véve az üdvtörténeti kontextusból táplálkozik és velünk élő személyként tekint Isten Anyjára.

Dialógusra készen merít más keresztény felekezetek megközelítéséből is (különösen az ortodoxiából), kitérve azok felé – és más monoteista vallások felé is – a katolikus Mária-tant és -tiszteltet. Róma emeritus püspöke – Salvatore Perrella mariológus szavaival élve – mintegy „karizmatikus mariológiát” művel, melyben Mária mint az Egyháznak a Lélekben élő ősmintája és az Egyház részére adott ajándék (vö. Jn 19,25–27) életszerűen szerepel.

Éppen azért, mert a számára is oly fontos zsinati tanítást életre váltva, ő maga is szívesen szemlélte Isten Anyját az Egyház misztériumában, méltó folytatást teremtvé Szent II. János Pál pápa „emberközpontú” máriás magisztériumának is.

¹ Kovács Zoltán mariológus, egyetemi tanár írásának 3. része

Benedek pápa mariológiájának épp ezt az emberközpontú dinamikáját mutatja, hogy felismerése szerint Isten az üdvörténet során nemegyszer élő személyekhez „köti magát”, így „Mária igenje teret nyit számára, melyben sátrát felferheti [...] ő maga is az Egyház kezdete, mely az Új Jeruzsálemre mutat”. Szembetűnő az is, hogy a Hittani Kongregáció egykori prefektusa nem művel „lélektelen teológiát”: Mária személye kapcsán többször említi anyai Szívét. A 2008. évi Szeplőtelen Fogantatás ünnepén mondott beszédében kifejti: „Miként egy gyermek az édesanyjára emeli szemeit, és mosolyogni látva őt elfelejt minden félelmet és fájdalmat, így mi is, Máriára tekintve, felismerjük benne »Isten mosolyát«, az isteni világosság szeplőtelen visszatükröződését, és új reményre lelünk a világ megannyi problémája és drámája közt is”.

Mária Szíve pedig Jézus Szíve felé fordul, belőle meríti azt a szeretetet, mely anyai Szívét az isteni szeretet tükrévé teszi, és személyét az „Irgalmasság Anyjává” avatja. A szenvedő ember iránti szeretetet a kereszt alatt álló Máriától tanulhatjuk.

Benedek pápa lemondását 2013-ban a Lourdes-i Szűz Mária emléknapján jelentette be, a betegek világnapján a szenvedőkkel mintegy szolidaritást vállalva, de mindenképpen a Szűzanya „árnyékában”, akinek oltalmába ajánlotta kezdetben péteri szolgálatát is.

Róma emeritus püspökének máriás tanítása megsejteti, hogy a názáreti Szűz alakja nem vész el sem a múltban, sem az egyes korszakok teológiai útvesszőiben, hanem azokon átível, és

e vitalitás épp a Lélek dünamizának köszönhető. Ezzel továbbmélyíti a „cum Maria” megközelítést, mely felülmúlja a „dicsőséges Mária” és az Isten zarándok népe közti szellemi szakadékot, kivonva a mariológiát a Krisztus és az Egyház „közé állított” középkori felfogásból. A büntelen őszállapot tisztasága, az anyaság

ajándéka, az Istennel és az emberekkel való közösségalkotás, a felelős döntés, az exodus (ti. szabadulás a rossz rabságból) tapasztalata, a szegénységében felemelt és a Lélek felszabadító tevékenységét (lásd Magnificat) megélő és testben-léleekben megdicsőülésre hívott ember paradigmája rendre megjelenik Benedek pápa máriás megnyilvánulásaiban. A „mariologia breve” minősítés, mellyel némelyek könnyelműen megbélyegzik Benedek pápát, az ő tanításában egyáltalán nem igénytelen szűkszavúságot, hanem egyszerű, pontos és tömör megfogalmazásban kifejtett, a biblikus gyökerektől el nem szakadó, tanításában magas szintű és lelkeségében mély,

Máriának az üdvtörténetben központi szerepét mutató, Krisztus-központú és az Egyház által megélt, szintiszta katolikus tanítást jelent, melyet a hit-reményszeretet dinamikája is mélyen átjár.

Valójában nem tapasztalható „éles váltás” mariológiai téren Benedek és Ferenc pápa között sem. XVI. Benedek tanítása előkészíti azt a Máriáról alkotott hiteles képet, amelyet utóda jól felhasznál a mindenkire kiterjedő dialógusban; a hit és evangélium örömeinek újra felismerésében és továbbadásában; a befogadás témájában; a hit erejének egyszerű újrafelfedezésében; az Egyház Anyjának

nem a teológiai fogalmak által „elnyelt”, hanem a keresztyén mindennapokban tapasztalt jelenlétének bemutatásában, akit mind a születő, mind a beteljesült Egyház alakjaként a kegyelem tölt be; a teremtés eredeti tisztaságában és értékelésében (lásd teremtsévédelem), valamint a család, a béke és az emberiség fogalmának megerősítésében.

Róma emeritus püspöke bátran tekintett a jövőbe, mely elképzelhetetlen Krisztus nélkül. Elkötelezett a „közelebbi jövő” iránt is, melyben *az Egyházra bízott isteni Igazság továbbadásában Mária mint az „új evangelizáció Csillaga” működik közre, éppen úgy, hogy most is magát a megtestesült Igét „közli” a világgal.*

De élő hittel és reménnyel tekintett a „távolabbi jövőbe” is: a mennyország felé, mely élő személyek boldog közössége a Szentháromsággal és az immár megdicsőült Egyház valamennyi tagjával. E végső állapot egyáltalán nem nyomasztó, hanem nagyon is reménykeltő, örömteli hazatalálás, amint ő maga is többször rámutatott. Benedek pápától búcsúzva erősítsék meg mindezt bennünk is 2005. Nagyboldogasszony ünnepén Castel Gandolfóban elhangzott homíliájának szavai, melyekkel ő maga biztosított arról, hogy az Egyház Anyjának övéi felé megmutatkozó szeretete soha nem múlik el, hanem Krisztusban nyer teljességet, és minket is segít hozzá elérkezni:

„A mennyország számunkra már nem egy nagyon távoli és ismeretlen hely [...] A mennyben van egy édesanyánk. Az ég nyitva áll, a mennyországnak szíve van.”

Magyar Kurír, 2023. január 4.

A Mária-kert tanítása¹

A Mária-kert képe nem idegen a magyarságnak. Kölcsey Ferenc himnusza előtt néphimnuszunk volt a „Boldogasszony Anyánk” mellett az „Ah, hol vagy magyarok tündöklő csillaga” kezdetű Szent István himnusz is, mely a Mária-kertet idézi:

„Virágos kert vala híres Pannónia,
Mely kertet öntöze híven Szűz Mária.”

Kentenich atya alábbi szavai utat mutatnak a schönstatti Mária-kert, a hősies szeretet mindent akaró és elérő csodája felé.

„Ha figyelembe vesszük, hogy mi történt 1941 óta, vagyis a Mária-kert kezdete óta, akkor be kell vallani, hogy itt is igaz: a családban a kegyelem, a szeretet, az élet, az eszmék nagyon erős áramlását látjuk. Hogyan jött létre ez az áramlat? Ugyanúgy, ahogy ez a természetben is gyakran előfordul: a patakok összeömlöttek; (ezek) egymástól függetlenül keletkeztek a háttérben, (és) egyetlen nagy folyamba ömlöttek össze. Azt hiszem, mindazoknak, akik együtt éltek a családdal, nem nehéz bebizonyítani, hogy mindaz, ami most a lelkünket betölti, az egész családot lelkileg apránként átjárta, formálta, átalakította.

Vagy ha más nézőpontból nézzük: Olyan sokszor adtuk már ki a jelszót: *(Merítkezzünk) bele a hagyományba!* Azt hiszem, ezt a szlogent sokkal komolyabban kellene vennünk. A kezdetektől

fogva – vagyis az Amerikából való viz-szatérésem óta – ragaszkodtunk a gondolathoz: Először merítkezzünk bele a hagyományba, hogy bensőleg gyökeret verjünk a kegyelem minden nagy ajándékában és tapasztalatában, amelyet Isten adott a Schönstatt-családnak, hogy aztán képesek legyünk állást foglalni a legmodernebb áramlatokkal szemben.

Igen, mi mindent megtapasztaltunk már! Mi mindent mutatott be nekünk a történelem! Vajon nem találunk-e mindenütt hasonló tapasztalatokat, rokon

eszméket az egyes élő, teherbíró tagokban és tagozatokban?

Vagy ha próféta módjára az előttünk álló jövőről gondolkodunk, akkor minden további nélkül feltehetjük a kérdést: Ha a „szent éjszaka csodája” kétszer is

¹ Forrás: KENTENICH, Joseph, Propheta locutus est. P. J. Kentenich előadásai és beszédei életének utolsó három évéből. XVI. kötet: 1967/68, Sion-hegy 2000, 219-233.

megtörtént, ha kétszer is megvalósult, (1945-ben és 1965-ben), akkor ebből mi következik? Nemcsak az Atya-elv elismerése az egész egyház és a világ térségében, hanem egy kifejezett *Atya-mozgalom* elismerése.

Ebben az összefüggésben emlékezzenek arra, hogy a schönstatti atyák milyen eszményt választottak maguknak. Mit akarnak? Hogy apákká és apák-mozgalmává váljanak. És mindaz, amit most a Schönstatt-családban a szívek egyesülésével tapasztalunk, mindez nemcsak hogy korábban már alapjaiban le volt fektetve, hanem sajátos tökéletességre is jutott a „szent éjszaka csodájáért” indított mozgalomban: a Mária-kert-áramlatban. Látják, tehát még egyszer: mindannyiunknak a *család-történetünk szerelmesévé* kell válnunk! Folytathatnám így tovább, megmutatva az egyes dolgokat, kiemelve a nézőpontokat. De azt hiszem, most már csak egy nézőpontra kell szorítkoznom...

Milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie egy ideális vallásos közösségnek (a Schönstatt-családnak)? (Ezt a családot) egy mély, megbonthatatlan szívközösség tartja össze. Észrevették, hogy a család-történelem kezdeti szakaszában, amelyből most is merítkezünk, a szíveknek ez a közössége mily elevenen élt? Észrevették, hogy a szívek ilyen közössége mennyire jellemezte a Mária-kert egész fejlődését? Észrevették, hogy ezzel egyidejűleg – azt hiszem, ezt némileg halkan ki is hallottuk már – ez a szív-közösség a felelősségben osztozó

feladatközösségé is vált? – Mindent egybevetve úgy vélem, hogy amit ma a család holnapi és holnaputáni küldetésével kapcsolatban el lehet mondani, az már a legklasszikusabb módon megtalálható az imént vázolt család-történelemben...

Észrevették, hogy az előadásban egyetlen szó állt az előtérben? Emlékeznek arra, hogy amit vasárnap mondtam, az végül is egyetlen szóban csúcsosodott ki: társfelelősség. A felelősségben osztozó teljes szolgálatkészség. Hajlandóak vagyunk a felelősségben osztozó engedelmességre. A hangsúly itt mindig ezen az egy szón van: társfelelősség; megosztott felelősség; a közös felelősségben való osztozás. És a Schönstatt-család, a kis Mária-kert ugye mennyire magára vette a közös felelősséget a legnehezebb helyzetekben?! És mennyire megvalósult a társas felelősségvállalás még olyan helyzetekben is, amelyekkel egyébként aligha lehetett volna megbirkózni!...

Hangsúlyoznom kell, hogy az előttünk álló új szociális, társadalmi rend kialakulása a gondolkodásmódnak és így az intézményeknek és a követelményeknek a teljes összeomlásával, sőt átfogó megdöntésével jár.

A Schönstatt-család térségében a belső kapcsolatokat mindig megteremthetjük magunknak – hogy egyénenként osztozzunk a felelősségben. Mire vonatkozik a felelősség és a szolgálatkészség? A család nagy küldetésére.”

Fordította: Csermák Kálmán és Alice

Az alázatos szív elbűvöli Istent!

Ferenc pápa beszéde 2021. augusztus 15-én

Kedves testvéreim, jó napot és vidám ünnepet kívánok!

Ma, a Boldogságos Szűz Mária mennybevételének főünnepén különös jelentőséget kap a Magnificat a liturgiában. Ez a dicsőítő ének olyan, mint egy „fénykép” Isten anyjáról. Mária „ujjong Istenben, mert letekintett szolgálóleánya alázatosságára” (vö. Lk 1,47–48).

Mária titka az alázatosság. Az alázatosság vonzotta rá Isten tekintetét. Az emberi szem mindig a nagyságot keresi, és a mutatós dolgok kápráztatják el. Isten viszont nem a külsőt nézi, hanem a szívet (vö. 1Sám 16,7), és az alázat elbűvöli. Az alázatos szív elbűvöli Istent!

Ma, a mennybe fölvetett Máriát szemlélve kijelenthetjük, hogy az alázat a mennybe vezető út.

Az alázat jelentésű latin humilitas szó a humus szóból származik, amely földet jelent. Paradox igazság: ahhoz, hogy a magasba, a mennybe jussunk, alacsonyan kell maradnunk, mint a föld! Jézus ezt tanítja: „Aki megalázza magát, az felmagasztaltatik” (Lk 14,11). Isten nem

az adottságainkért, a gazdagságunkért, az ügyességünkért magasztal fel! Isten az alázatért van oda!

Isten azokat emeli fel, akik leereszkednek, azokat, akik szolgálnak. Mária ugyanis nem tulajdonít más címet magának, mint a szolgálóleány „címét”: ő „az Úr szolgálóleánya” (Lk 1,38). Semmi mást nem mond magáról, semmi mást nem keres magának.

Ma tehát megkérdezhetjük magunktól, mindannyian, a szívünk mélyén: hogyan állok az alázat terén? Arra töreksem, hogy elismerjenek, hogy érvényesüljek, és mások dicsérjenek, vagy

azon vagyok, hogy szolgáljak? Tudok-e figyelni, mint Mária, vagy csak beszélni akarok és figyelmet kapni? Tudok-e hallgatni, mint Mária, vagy mindig csak fecsegek? Tudok-e hátralepni, tudok-e veszekedéseket és vitákat elsimítani, vagy mindig csak kitűnni próbálok? Gondolkodjunk el ezeken a kérdéseken! Hogyan állok az alázat terén?

Mária a maga kicsinységében elsőként hódítja meg a mennyet. Sikerének titka éppen abban rejlik, hogy kicsinek,

rászorulónak ismeri el magát. Istennél csak azok képesek az egészet befogadni, akik semminek ismerik el magukat. Ő csak azokat tölti be, akik kiüresítik önmagukat. Mária pedig a „kegyelemmel teljes” (Lk 1,28), éppen az alázatossága miatt.

Számunkra is az alázat mindig a kiindulópont, hitünk kezdete. Lényegi fontosságú, hogy szegények legyünk lélekben, vagyis hogy rászoruljunk Istenre.

Akik el vannakelve önmagukkal, azok nem adnak teret Istennek – és sokszor el vagyunkelve önmagunkkal –, de akik alázatosak maradnak, azok lehetővé teszik az Úr számára, hogy nagy dolgokat vigyen véghez (vö. Lk 1,49).

A költő Dante így nevezi Szűz Máriát: „alázatos és legdicsőbb teremtmény” (Paradicsom XXXIII, 2).

Jó belegondolni, hogy a történelem legalázatosabb és legmagasztosabb teremtménye, az első, aki egész lényével, testével és lelkével, meghódította a mennyet, életét többnyire otthon, hétköznapi életben és alázatban töltötte!

A kegyelemmel teljes napjai nem voltak túl feltűnőek. Gyakran egyformán, csendesesen teltek: külsőleg semmi rendkívülit nem lehetett észrevenni. De Isten tekintete mindig Márián maradt, csodálta alázatát, készségét, bűn által nem érintett szívének szépségét.

Ez a remény nagyszerű üzenete mindannyiunk számára: számodra, aki egyforma, fárasztó és gyakran nehéz napokat élsz meg, Mária ma arra emlékeztet, hogy Isten téged is erre a dicsőséges sorsra hív. Ezek nem szép szavak, hanem az igazság! Ez nem mesterkélta happy end, nem jámbor illúzió vagy hamis vigasztá-

lás. Nem! Ez a tiszta, élő és igaz valóság, mint amilyen a mennybe fölvetett Szűzanya! Ünnepeljük őt ma gyermeki szeretettel, ünnepeljük őt örömmel, de alázatosan, attól a reménytől vezérelve, hogy egy napon vele leszünk a mennyben!

Imádkozzunk most hozzá, hogy kísérfen bennünket a földről a mennybe vezető úton! Emlékeztessen arra, hogy az út titka az alázat szóban rejlik – ne feledkezzünk meg erről a szóról! –, és hogy a kicsinység és a szolgálat a célba érésnek, a mennyország elérésének a titka!

*Fordította: Tőzsér Endre SP
Magyar Kurír, 2021. augusztus 15.*

Imádság Ferenc pápa magyarországi látogatására készülve

Mennyei Atyánk, gondviselő Istenünk! Köszönjük, hogy Te kísértél minket történelmünk során. Vétkeinket megvallva kérjük, hogy egyre jobban megismerjük Fiadat, Jézus Krisztust! Ő a mi biztos jövőnk. Azért jött, hogy életünk legyen békében és önzetlen szeretetben. Bizalommal kérjük, hogy Nagyasszonyunk, a Boldogságos Szűz Mária, valamint a magyar szentek és boldogok közbenjárására Szentatyánk, Ferenc pápa közelgő látogatása legyen kegyelem és erő forrása, hogy hitünkben növekedve egymással és a többi nemzettel békességben éljünk, reménnyel építsük földi hazánkat, és parancsaitat teljesítve eljussunk az örök hazába. Ámen.

forrás: ferenc2023.hu

Belső kertünk

Kert.
Gondoljunk egy kertre! Milyen kép jelenik meg előttünk, ha ezt a szót földézzük? Viruló virágok, tömört smaragdzöld pázsit, lépcsőzetesen elrendezett bokrok, árnyas fák...

Pedig egy kert ritkán ilyen! Ha mégis, akkor csak az év bizonyos szakában – ha pedig tényleg akad benne valami látnivaló, épp virágzó, szép színes növény, az a gondos (és jól tervező) kertész előrelátását és sok-sok előkészítő munkáját dicséri.

De persze lehet, hogy másmilyen kép ugrik be nekünk a kert szó hallatán: éppenséggel lehet a saját kertünk, ahol mindig csak a tökéletlenségeket, elvégzésre váró tennivalókat látjuk. Biztosan akad egy avar-kupac, egy metszésre szoruló bokor, egy gazos ágyás vagy kikopott fű. Bizony én is így vagyok, csak a hibákat, hiányokat látom meg... De már többször megéltem azt a jelenetet, hogy egy látogató belépett az udvarunkba, és így sóhajtott föl: „de jó ez a kert, milyen jó hangulata van!” És tényleg, voltaképpen – más szemmel nézve – én is élvezem!

Szinte már elcsépett, hogy a nevelő munkáját a kertészéhez hasonlítjuk – ám most mégis ehhez a párhuzamhoz nyúlok, egyrészt a jelen Oázis-cím aktualitása miatt, másrészt azért, mert mikor lenne helyénvalóbb egy ilyen életteli hasonlattal élni, mint az organi-

kus (’szerves’, ’élő’) pedagógiáról beszélve? Maga Kentenich atya is használta: „*Anyának lenni azt is jelenti, hogy kertész vagyok, kertész munkát végezek. Mit takar ez? A kertész feladata a kert gyomlálása és ápolása.*”¹ Lélek-kertészek vagyunk – mindnyájan több-kevesebb neveltünkben próbálunk „kertrendezést” végezni: kitartó, aprólékos, nehéz munkával lenyesni a rossz szokásokat, jó kezdeményeket elültetni, az erősségeket tovább gondozni, és szeretettel rendszeresen

öntözni. Aztán várunk, várunk, és reménykedünk a növekedésben: „*Legyetek hát türelemmel, testvérek, az Úr eljöveteleig! Lám, a földműves türelemmel vár a föld drága termésére, míg a korai és a késői eső meg nem érkezik.*” (Jak 5,7) És hát persze, miként a valódi kertész munkája, nagyfokú alázatra is készíti a nevelőt

1 J. Kentenich: Család – Élet és munka, 1953 (in Kentenich olvasókönyv családok számára, 244. o.)

a nevelés munkája: csak akkor fejlődik valami, ha dolgozom rajta, de még akkor sem biztosan – lehet, hogy mindent, de tényleg mindent megtettem, és mégsem látok eredményt, mégsem nő ki az a bizonyos virág... *„Sok dolog van az életben, amit nem értünk. Gondoljanak például egy hatgyermekes családra. Mind-egyik rendes, ügyes gyerek, egy kivételével. Pedig mindannyian ugyanabból a vérből vannak, ugyanazok a szüleik, ugyanaz a neveltetésük, az egyik mégis mintha ka-*

kukktojás lenne. Ki értheti ezt meg? Ebben a sötétségben megfogjuk a Mennyei Atya kezét.”²

A fenti kert-allegóriát továbbgondolva a neveltjeink (is) ilyenek: az itthon minősíthetetlenül viselkedő, velem szúrós, beszélős, lusta gyerek, akin csak a saját kudarcaimat látom, máskor (és máshol) jó/udvarias/kedves/figyelmes... Mit tegyünk ilyenkor? Kentenich atyánk és az organikus pedagógiája azt tanítja nekünk, hogy ilyenkor – örüljünk! Bízha-

tunk benne, hogy nem képmutatásból adja nekem csak a tüskéit, másnak meg a virágait. Talán itthon, velem biztonságban és otthonosan érzi magát, és ezért lazíthat, elengedheti magát? Olyan szülőre/nevelőre akad bennem, aki elég erős, és megengedi neki, hogy ütközzön, és akivel ő is meg meri ezt engedni magának? És még „ráadásul” jelen is van számára? Vagy a határait próbálgatja, hogy tényleg elég szilárd-e a karám, bátran támaszkodhat-e rá? Voltaképpen büszke lehetek, ha a gyermekem *nekem* rosszkodik! Vagy talán épp egy krízist értünk tetten, amiről a Kentenich-pedagógia szemléletében már tudjuk, hogy nem más, mint egy új, élettelibb, örömtelibb életszakasz kialakulásának eszköze? Amolyan „váltóállítás”! Örüljünk a kríziseknek!

Aztán persze olyan is van, amikor a neveltünk mindenhol „rosszgyerekeskedik”. Sok elkeseredéstől megóvott és segített nekem egy-egy „kaktuszom megölelésében” az, ha sikerült egy fejlődés ívében látnom őt, és nem(csak) az adott rossz állapotban. Mi felé tart? Milyen új állapot felé mozog? Mit akarok végső soron vele elérni? Mi az, amire most lehet, hogy nem képes, de afelé tart, hogy kimunkálja a képességet? Ez a mozgás-pedagógia: Kentenich atya nevelési modell-kerekének egyik küllője. Lássuk meg a magban, a csírában a jövőndő fát! Szoktassuk rá magunkat, hogy lehetőleg mindent így szemléljünk, ezzel az új organikus látásmóddal, vegyük föl azt a bizonyos „Kentenich-szemüveget!”

2 J. Kentenich: Hétfői beszédek, 1956 (in Kentenich olvasókönyv családok számára, 242.old.)

Persze maga ez a lélekmozgás-pedagógia is többretegű: az is a része, hogy „*állandó érzékelő kapcsolatban vagyunk azzal, akit nevelünk*”. (J. Kentenich) „Ez nemcsak azt jelenti, hogy megfigyelem, hogyan érzi magát éppen aznap, hanem sokkal inkább azt, hogy tisztában vagyok azzal, hogy mi az, amit elvárhatok tőle, és mi az, amit nem. Megfigyeljük, hogy mi az, ami az életfejlődésében rezonanciára talál. Mi érdekli őt, mi mozgatja, mi megy jól neki? (...) Ez nem csak a szellemi, illetve az intellektuális fejlődésben van így, hanem a lélek fejlődésében is. Amikor például egy gyermek egy bizonyos önközpontú korszakában van, nem lát túl magán (3-4 éves kor). Nos, ennek a gyerekeknek az önzetlenségről szép nagy beszédeket tartani teljesen fölösleges. Ez az életkor nem erről szól.”³ És ugyanígy sorra fontos ismernünk, ki milyen életszakaszban tart, mire nyitott épp az időablaka. Ki kell munkálni magamban a finom megfigyelés és a megismerés készségeit. Önnevelés nélkül nem megy a nevelés sem! „*Azt hiszik, azért vagyok képes ilyen sok embert nevelni, mert okos vagyok? Nem, csak azért vagyok erre képes, mert mindennap újból dolgozom magamon. (...) Gyakran hangoztattam jelmondatunk: nevelt nevelőkre van szükségünk. Gyermkeink nevelőjeként először magunkon kezdjük a fegyelmezett munkát. Nem másoktól várjuk a reformot, hanem önmagunktól. Nevelt nevelők akarunk lenni, mégpedig kölcsönösen (házastársunkkal) támogatva egymást.*”⁴

Nekem mostanában azért még egy kis szomorúság vegyül a hangulatomba,

némi büntudattal fűszerezve, amikor arra gondolok: *Mária-kert*. Nem, nem azért, mert (még) kopár, nem viruló zöld, színes-virágos! Hisz az csak egy átmeneti állapot, még nem jött el az ideje a tél és az építkezés miatt, hogy árvácskával beültessük – majd fog az virulni hamarosan! Sokkal inkább azért, mert (még) nem mozgat meg az óbudavári Mária-kert építésének gondolata. Még akkor sem tudtam a magamévá tenni, ha ismerem a történetét, ha átlátom a szimbólum-jellegét, ha fejben értem: miért is szép ide ültetni. Még nem az *enyém*, csak egy idegen idea.

Most jut eszembe: a nevelés is pontosan ilyen – egy idegen élet szolgálata! „*A nevelés legmélyebb értelemben semmi más, mint az élet szolgálata.*” (J. Kentenich) Nem a magunk elképzelését, saját tulajdonságainkat és céljainkat akarjuk kívülről ráerőltetni a neveltjeinkre, hanem megismerni törekszünk az ő saját belső életük sajátosságait, és azt segítjük elő, hogy belülről fejlődjenek. Tehát nem én számítok elsősorban, hanem ők!

Nahát, milyen jó szimbólum is ez a Mária-kert! Máris közelebb érzem magamhoz... Pont amiatt fogok rá saját „külön bejáratú” nevelési jelképemként tekinteni, mert kicsit idegen számomra (éppúgy, mint a neveltjeim) – ez lesz az én titkos Mária-kertem.

Kedves nevelő-társaim, dolgozzatok ki ti is egy saját személyes kötődést a Mária-kertünkhöz!

3 Uzsálné Pécsi Rita: A nevelés az élet szolgálata. 1.kötet, 42. old.

4 J. Kentenich: Családnapok előadásai, 1950. (in Kentenich olvasókönyv családok számára, 236. o.)

Remek eledelek a kertből

Az étel nagyon ügyes rendező! Nem tudom biztosan, de sejtem, hogy mindenkinek van az életében pár étel, ami emlékeket idéz. Embereket, élményeket, érzéseket, helyeket.

Szépen, idővel rájöttem, hogy a főzés, az valami elemi gondoskodás, a legmélyebb szeretet egy formája.

Hagyományteremtés. Ha nagy szavakat akarnék használni: érintés nélküli ölelés. A rászánt energia visszatér átalakulva, mondjuk egy elégedett mosolyban, üres tányérban, jó beszélgetésben (tisztá fizika).

Az étel az élet, a jó étel a jó élet: összeköti az embereket, a teret és az időt (csillagászat). Kezdetben nem tűnik nagy dolognak, aztán egyszer csak az íz marad.

Az érkező jó idő, a kellemesen meleg napok mindenkit a szabad levegőre csalnak.

A kertben/szabadban történő sütés-főzés és evés nemcsak, hogy más jellegű ízt ad az ételeknek, mint amit megszoktunk, de rendkívül hangulatos eleme is a kerti időtöltésnek.

A legjobb hideg zöldségleves

Paradicsom, paprika, uborka, hagyma, meg még pár apróság, ezekből készül a világ egyik leghűsítőbb és legegyszerűbb, ugyanakkor méltán szinte leghíresebb leve, a gazpacho. Főzni sem kell, csak turmixolni, mégis kellemesen laktató étel.

- 6 darab paradicsom
- 1 darab kígyóuborka
- 2 darab kaliforniai paprika / kápia / tv. paprika
- 1 fej hagyma
- 2 gerezd fokhagyma
- 1 szelet szikkadt kenyér vagy zsemle
- 1 ek fehérborecet / almaecet
- 3 ek olívaolaj
- ízlés szerint só, bors

Így készítsük:

Forraljunk egy lábosban vizet, amíg felforr, ejtsünk bemetszéseket keresztben a paradicsom alján. Dobjuk a forró vízbe a paradicsomokat fél percre, majd szedjük ki, tegyük át hideg vízbe, így már könnyen lehúzzhatjuk a héjukat. Daraboljuk fel! Hámozzuk és daraboljuk fel a többi zöldséget is! Mindegyikből tegyünk félre egy keveset, ez lesz a levesbetét.

Ha tálaló robotgép van, tégy bele minden hozzávalót, és turmixold össze, s már kész is a leves. Ha botmixer, akkor mehet minden a levestálba, és ott turmixoljuk. Hűtőben kibír pár napot, sőt, erősen ajánlott hagyni kicsit összeérni az ízeket. Adhatunk hozzá pirítóst vagy krutont.

Mexikói szűzermék

Egyszerűnek tűnő, de a marhanyelv miatt mégis különleges grill étel.

- sertés szűzérme
- fűszersó
- 5 ek zsályalevél
- 20 dkg marhanyelv
- olajbogyó
- 1 dl olaj
- 1 fej fokhagyma

Elkészítése: A szűzermét kisujjnyi vastagra felszeleteljük, kissé kiverjük, fűszersóval meghintjük. 10 percig állni hagyjuk, majd mindegyikre zsályalevelet szórunk, arra pedig 1 szelet füstölt nyelvet fektetünk. Egyenként föltekercsük, majd a lecsöpögtetett olajbogyóval váltakozva nyársra húzzuk. Az olajat a zúzott fokhagymával összekeverjük, a nyársakat megkenjük vele, és a grillrácsra fektetve, parázs fölött 10-15 perc alatt szép pirosra sütjük.

Köretnek grillezett zöldség nyársat, friss salátát vagy parázon sült krumplit kínálhatunk.

Meggyes pite – grillen sütve!

Hozzávalók

- a tésztához:
- 25 dkg liszt
- 15 dkg hideg vaj
- 9 dkg porcukor
- 1 ek hideg víz
- 2 db tojássárgája
- csipet só
- 1 db citrom
- a töltelékhez:
- 1 kg meggy
- 4 szem szegfűszeg
- 2 dkg vaníliás cukor

- 1 db citrom
- 34 dkg cukor
- 3 ek darált dió
- a tetejére tojás

A grillsütőt indirekt sütésre rendezzük be és 175 fokra fűtjük fel.

A pitélesztáshoz gyors mozdulatokkal összegyúrjuk – vagy még jobb, ha késes betétű robotgéppel összekeverjük – a lisztet, a kis kockákra vágott, hideg vaját, a porcukrot, 1 evőkanál vizet, 2 tojássárgáját, csipet sót, egy citrom reszelt héját, majd koronggá formázzuk, folpackba csomagoljuk, és legalább egy óráig a hűtőben pihentetjük. Ne gyúrjuk túl sokáig, mert a vaj elolvad és nyúlóssá válik a tészta, nem lesz finom omlós.

Közben egy kiló meggyet kimagozunk, összekeverjük a fűszerekkel és a cukorral.

A hűtőből kivett tészta 2/3-át kerekre nyújtjuk, kibéleljük vele az előzetesen kivajazott piteformát, és megszórjuk a darált dióval, majd beletöltjük a meggyes keveréket. A maradék tésztával berácsoljuk a tetejét, megkenjük felvert tojással, és 175 fokon 35-40 perc alatt aranybarnára sütjük.

Dobosi Pincészet

– Chardonnay 2022

Halvány szalmaszín csillan a pohárban. Illatában minden a zöld színre utal; egres, zöld citrom, vágott fű. Ízében mandarin, lime, mint egy frissítő gyümölcskoktél.

Grillezett ételek/halételek kiváló kísérője lehet, de a friss sajtokat is kedveli. Könnyed balatoni chardonnay a hőségriadó idejére.

Hálát adunk a Jóistennek és a Szűzanyának

- családunkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért;
- a vezetőség munkájáért;
- hogy lehetőség adódott új épület építésére, és kérjük, hogy az építkezés Isten akarata szerint történjen;
- Csermák Péter és Lőw Gergely atyáért;
- Gál Margit-Mária nővérért, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel, Palásthy Gergely, Németh Benedek papnövendékekért;
- Gertrúd Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért;
- gyógyulásokért;
- az Oázis minden eddigi és jövőbeli munkatársának áldozatos munkájáért;
- a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért;
- mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését;
- azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel;
- a nyári családnapok gyümölcseiért;
- azokért, akik rózsafüzér imáikkal is támogatják a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szándékait;
- hogy a CSAK19 és CSAK20 évfolyamok első éves képzése megvalósult;
- hogy mindkét évfolyam talált jó helyszínt az alkalmak megtartásához, és a Jóisten megáldotta a szervező és kísérő házaspárok munkáját.

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát

- a békéért;
- hogy a magyar Schönstatt közösségben is alakuljon a közösségi tagokból rózsafüzér társulat;
- hogy felismerjük minden nehézségben Isten szépséges akaratát életünkben;
- hogy szeretetben megerősödjünk és növekedjünk;
- hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak, rokonainknak és mindazoknak, akikkel kapcsolatban vagyunk;
- a lelki és testi betegségben szenvedőkért és az őket ápoló családtagokért;
- hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket;
- hogy a mozgalom tagjai megkapják az erőt a munkahelyükön a feszültségek, nehézségek, támadások elhordozásához;
- és Szent József közbenjárását, hogy a munkájukat elvesztő szülők és ifjak találjanak új munkahelyet;
- a gyermektelen házaspárokért, hogy ők is megélhessék az Isten dicsőségét életükben;
- papi és szerzetesi hivatásokért, hogy akiket hív Isten, azok igent tudjanak mondani;
- papjainkért, szerzeteseinkért;
- hogy Gál Margit-Mária, Palásthy Gergely, Lőw Gergely, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel és Németh Benedek kitartsanak választott hivatásukban;
- hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek;
- hogy Kentenich atyát boldoggá avassák;
- hogy elindulhasson Ozsvári Csaba boldoggá avatási folyamata;

- hogy a vezetőség Isten akaratát szolgálva működjön;
- hogy a szennyvízelvezetés megoldódjon a központban;
- hogy minden megfogant gyermek megszülethessen;
- hogy háziszentélyeink a hit és a szeretet sugárzó tűzhelyei legyenek;
- hogy otthonaink oázisokká váljanak a lelki sivatag vándorai számára;
- hogy az óbudaári szentélyünkben ossza kegyelmeit az Élet Királynője;

- hogy a mindennapjainkban megtaláljuk, mire sürget minket a schönstatti karizma;
- hogy Szűzanyánk közbenjárására megtörténjen lelki átalakulásunk;
- hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához;
- hogy oltalmazza és tartsa meg gyermekeink testi, lelki és szellemi tisztaságát;

- hogy egyre többen felismerjék a rózsafüzér ima csodálatos erejét, és bekapcsolódjanak a közbenjáró ima hálójába;
- elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért, akikért nem imádkozik senki;
- az idős, beteg emberekért – akik magukra maradnak, és a híreket hallgatva megbénítja őket a félelem –, hogy Istent megtalálják, és beléje helyezve bizodalmukat, megleljék szívük békéjét;
- az Egyház megújulásáért, hogy a Szentlélek betöltsön minden embert, és egyre többen mondjanak igent Isten kopogtatására az életükben;
- hogy egyre inkább elmélyüljön személyes kapcsolatunk Istennel és a Szűzanyával;
- hogy a magyar nemzet megtérjen, és egyre többen imádkozzanak és bőjtöljenek a világban élő hitetlenek megtéréséért;
- hogy egyre több helyen elinduljon a tiszta szívek mozgalma, és ez erősítse fiataljainkat és házasságunkat;
- az Oázis újság munkatársaiért;
- hogy segítse a Családakadémiát végzett házaspárokat a Szűzanya jó eszközeivé válni;
- hogy az újonnan indult két évfolyam alkalmi megvalósulhassanak;
- hogy a Családakadémia tovább fejlődjön, és tudjunk a Jóisten dicsőségére és akaratára szerint a jövőben is a családokért munkálkodni;
- hogy valóra válhasson a Családakadémia jelmondata: „Erős családok, erős gyerekek a megújuló Magyarorszáért!”

Óbudavári hírek

2022 decemberében aláírtuk a szerződést új főzőasszonyunkkal, Szigeti Mónikával. Nagyon örülünk, hogy ilyen vidám, talpraesett, energikus, megbízható munkatársat kaptunk. Kívánjuk neki, hogy szeressen a képzőházban dolgozni, érezze nagyon jól magát, és hosszú éve-kig elégedett legyen!

A karácsonyi elcsendesedés előtt még itt járt a IV. szövetségi évfolyam, majd a Csendmegálló – női lelki napok kerültek megtartásra. Egészen érdekes volt a nagy csend az ebédlőben, még az irodában is szinte lábujjhegyen jártunk.

A kápolnában is voltak nyomai, hogy jöttek látogatói égi Édesanyánknak. A karácsonyi ágak alatt az oltáron szép új gyertyát találtunk.

2023. január 6-8. előadói töltékezés: A nyári családnapos hetek előadói közösen töltékeztek Óbudaváron – még karácsonyi hangulatban. Némi ízelítő a programból: Gertrud-Mária nővér előadása, rendszeres elidőzés a kápolnában, a jelmondathoz kapcsolódva a

karizmáinkért való hálaadás, a jó gyakorlatok megosztása, Tilmann atya hallgatása felvételről, házastársi beszélgetés, gyerekek virsli sütögetése, kiscsoportos munka, szentségimádás...

2023. január 13-15. I. és V. szövetségi évfolyam hétvégeje. Szépen elfért egymás mellett a két szövetség. Jó látni és érezni a folytonosságot az alapító nemzedék és a fiatalabbak között. Kölcsönösen örültünk egymásnak, és jól megosztottunk a kápolnán és a közösségi tereken. Közben még egy temetés utáni agapének is helyszínt adott a képzőház: Óbudavár korábbi polgármesterasszonya, az egyházközség aktív tagja halt meg, és szívesen bocsátottuk a gyászoló család és barátok rendelkezésére az ebédlőt és a terasz alatti részt, az V. szövetség arra járó gyerekei nem kis öröme: a jószívű vendégek rengeteg süttivel traktálták őket!

2023. január 20-22. VI. szövetségi évfolyam hétvégeje: A gyerekek nem kis öröme vasárnap reggelre megérkezett a hóesés. Vajon a szülők is ennyire értékelték a mise előtti testmozgást? Volt olyan autó, amit kézzel kellett noszogatni, fel a jakabfai dombra...

2023. január 28-29. Házigazda megbeszélés 20 fővel: nagyon fontos és hasznos program volt a résztvevők tanúsága szerint. Jó gyakorlatok megosztása, külső helyszínekkel kapcsolatos tapasztalatok összeszedése, szentségimádás, töltékezés, házastársi beszélgetés...

Szabó Bálint és Anna

2022. december – 2023. január

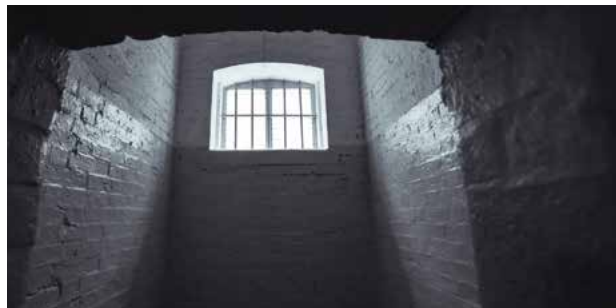
Mariengard – élet egy másik világból

(Részlet Dorothea Schlickmann: *A kráter peremén c. könyvéből. A könyv, Horváth Beáta nővér fordításában, hamarosan megjelenik.*)

1941 Szenteste. Kentenich atya cellatársa nagyon hiányolja a plébánián megszokott meghitt karácsonyi hangulatot. Ha erre gondol, hatalmas honvágy lesz úrrá rajta. Könnyek között önti ki a szívét Kentenich atyának. Nem sokkal később kissé megkönnyebbülve hajtja le fejét a priccsére, és nyomban el is alszik. Josef Kentenich gondolatai a lelki családjá körül forognak. A papokra és a nővérekre gondol, a szabadulásáért felajánlott áldozataikra és az imáikra. Röviddel éjfél előtt valami történik a cellája előtt. Felfigyel erre. Egy kis levél csúszik be az ajtó alatt. Csendben feláll. A hold fénye bevilágít a cellába, annyira, hogy a levelet a priccsén azonnal el tudja olvasni. Egy névtelen levél a kis Jézusnak, amelyet a gyerekek karácsony előtt írnak. De a kézírás nem teljesen ismeretlen számára, lélekben maga előtt látja a fiatal nővért, Mariengardot, aki további 54 nővértársával a koblenzi kórházban nehéz szolgálatot végez. Amit most olvas, olyan szívmengető és ugyanakkor mély és gyengéd, számára olyan, mint az „Ezeregy éjszaka meséinek” egy része:

„Drága kis Jézus! Nemsokára, karácsonykor, ismét a földre szállsz, és én még nem is írtam Neked, hogy mit hozzáal ajándékba. A jó gyerekeknek minden évben sok szép dolgot hozol. Szívesen lemondok mindezekről, hacsak

Apa visszajön. Ebben az évben ugyanis nagyon nagy kérésem lenne Hozzád. Szeretett Apánk már olyan régen távol van tőlünk, és mindannyian nagyon vágyódunk utána. Nem tudnád esetleg megtenni, hogy amikor karácsony este a földre szállsz, egy angyalt küldesz Apához? Azután egészen világos lenne a cellájában. Az angyal azt mondaná: Ne félj, nagy örömet hirdetek! Schönstattban ma megszületett a Megváltó. Menj gyorsan a kápolnába! Ott megtalálod a gyermeket az anyja karján! És utána sok angyal jönne, és egyengetnék az utat a kis kápolnához. Ott láthatná a Szent Éjszaka csodáját. A gyermek azt mondaná neki: Most már mindig velem maradhatsz, és sokat mesélhetsz a gyermekeid-

nek rólam, hogy anyám kezét fogva ők is teljesen megtalálják az utat hozzám. És minden Schönstatt-gyermek nagyon boldog lenne, és egész éjjel Téged és anyádat magasztalnának. És a későbbiekben majd a Szent Éjszaka csodájaként mesélnének erről.”

A levél egy saját, vers formájában íródott imával végződik. A levél írója, mint később kiderült, soha nem gondolt arra,

hogy ezek a naiv sorok majd bejutnak az említett „apa” börtöncellájába. Ő végső soron a levelet csak a főnöknő postaládájába tette, hogy azt a közösségnek felolvassa. Ezzel azt szerette volna, hogy mindenkit lelkesítsen az alapítóért való imára. A főnöknő azonban kihasználta a lehetőséget arra, hogy a levelet a „kis hírnökkel”, Behringer úrral, a börtönbe csempéssze.

Kentenich atya feláll, és a börtöncella ablakán át a csillagfényes sötét éjbe néz. A sorokban rejlő gyermeki bizalom és gyengéd szeretet mélyen megérinti. De a kis Jézusnak írt levél gyermeki hangvételében még valamit felfedez. Benne van a valódi készség, hogy az egymás iránt, érte és a közös műért érzett felelősségből mindent odaadjon. Feltétlenül válaszol-

nia kell. Azonnal! Csendben kihúzza a széket, leül a priccsre, papírt és ceruzát vesz elő, és a kis Jézus nevében ugyanazon meghitt gyermeki hangnemben írni kezd. Közvetlenül a levélíróhoz szól, a nevéből – Mariengard (Mária-kert) – merít ihletet. „Igen, a kis Jézus valóban kiszabadítja „Apát”, ha a szíve és az egész nővércsalád szíve egy *virágzó Mária-kert* lesz, így kívánságának a beteljesülése az Ön és a „többi Schönstatt-gyermek kezében van”. – Ez nem csak szép, költői fecsegés. A helyzet ehhez túl komoly. A csodálatos kép mögött egy rejtett kérés

húzódik meg, amely a kölcsönös felelősség, a nagyobb szeretet és a belső szabadság irányában való növekedésre vonatkozik. A börtönből érkező válaszlevél még a karácsonyi időszakban eljutott Mariengard nővérhez, aki ezzel azonnal nagy örömmel a főnöknőhöz sietett. Végül a koblenzi kórház teljes nővérközössége izgatottan hallgatja a válaszlevelet. A „kis Jézus” felhívását mindenki jól megérti! A javaslat, miszerint a kertet szép rendezetté kell tenniük, lelkes visszhangra talál. A sorok nyomán – amiket az alapító saját kezűleg írt – szikrák pattognak. Csak úgy özönlének az ötletek, hogyan tudnák még jobban kihasználni a hétköznapiakat, hogy Istennek még több örömet szerezzenek. A kis összeesküvő közösséget, amely egyelőre az egész mint saját titkát őrzi, a katonakórház nehéz mindennapjai közepette már csak egyetlen gondolat tölti be: Istent a betegekben, orvosokban és nővértársaikban ezernyi apró lehetőségen keresztül szeretettel szolgálni, és ezáltal elősegíteni, hogy az Atya és Alapító kiszabaduljon a börtönből, és újból korlátok nélkül Schönstattért dolgozhasson. Ez nem egy szokványos „felszabadító akció”. Ezt az Isten valóságába vetett hit és az Istenhez való kölcsönös kapcsolódásuk hordozza: amit egyvalaki tesz, nem marad hatás nélkül a többiekre. Ez a helyettesítő, együtt-megváltó cselekvés Jézus követésében az, ami motiválja őket. Kentenich atya számára az ezt követő levelezésből egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy milyen fontos a „családja” számára. A nővérek úgy érezték, hogy ismeri és nagyra értékeli őket, és ők is nagyra értékelték Kentenich atyát. Ő Isten útján vezette

őket. A kölcsönös kötődés az évek során egyre mélyült. Kentenich atya fogsága rendkívüli érési folyamatot indított el a nővérekben mind emberileg, mind lelkiileg. Tiszában volt azzal, hogy ezáltal milyen felelősséget bízott rá Isten. Mintha a nővérek sorsa egybeszövődött volna az övével, és az övé a nővérekével. Az élete különben sem volt öncélú. Papi hivatása arra rendelte, hogy másokért éljen. De most valami még hozzáadódott. Felismerte, hogy valóban milyen nagymértékben lett apja az ő Schönstatt-családjának. Követték őt, hittek benne és küldetésében, életüket az ő sugallata és a Szentlélek vezetése szerint irányították. Újra és újra olvasta a Szentírást, és olyan jeleket fedezett fel benne, különösen Pál apostol leveleiben, amelyek megerősítették őt a nővérek iránt érzett felelősségében.

Leveleiben újra meg újra utal Szent Pálnak a Fillippiekhez írt levelére: „Valahányszor rátok gondolok, hálát adok Istenemnek, és mindig, minden imádságomban örömmel emlékezem meg rólatok mindnyájatokról, mert az első naptól mindmáig részt vállaltatok (Krisztus) evangéliumának hirdetésében. Bízom is benne, hogy aki megkezdte bennetek a jót, Krisztus Jézus napjára be is fejezi. Méltányos is, hogy így gondolkodjam rólatok, mindnyájatokról, mert szívembe zártalak titeket, hiszen ti osztoztok kegyelmemben, akár bilincsekben vagyok, akár az evangéliumot védelmezem és bizonyítom.” (Fil 1,3-7)

Karácsonykor ezt írta Schönstattba: „Szívesen ajándékozom Istennek ezt a szabadságvesztést, és készen állok életem végéig bármilyen formában elviselni ezt – ha ezáltal Önöknek és az egész családnak az idők végezetéig megmaradást, gyümölcsözőséget és szentséget eszközölhetek ki. A legértékesebb dolog, amit az ember birtokol, az a szabadsága. Őszinte, lángoló szeretettel áldozom fel ezt a szabadságot, hogy szeretett Istenünk mindenkorra megadhassa a családnaknak a hön vágyott Istengyermek szabadságának lelkületét.

Az Üdvözítő a szenvedésének kezdete előtt így imádkozott: Senki sem veszi el az életemet... Magam adom oda, mert így akarom... Én is így teszek: Senki sem veszi el a szabadságomat, én adom oda szabadom...

azaz mert én így akarom, pontosabban, mert Isten így kívánja... És az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki küldött engem.”

„Lenyűgöző ember lehet, aki miatt mindannyiunkat ilyen veszélybe sodorsz! De ha úgy gondolsz, hogy ez a helyes, akkor együtt át fogjuk vészelni!” Behringer asszony az asztalra teszi a tejberizst egy kis cukorral és fahéjjal, néhány sütit, almát és diót, és meggyújtja a gyertyákat. Ma nem tud többet felkínálni. Josef Behringer épp most nyomott egy szatyrot a legidősebb lánya kezébe azzal a kéréssel, hogy vigye az Irgalmas Kórházba. „De légy figyelmes, ez nagyon fontos. És légy óvatos!” Az apja általában keveset beszél, de most válaszol a feleségének: Fogalmad sincs,

„...lángoló
szeretettel
áldozom
fel ezt a
szabadságot...”

micsoda ember, hogy jött ki a sötétzárkából, és hogy a Schönstattiak hogy ragaszkodnak hozzá: papok, nővérek, férfiak, nők, fiatalok. Rengeteg sok ember az, akinek fontos! És ezt meg is értem. Ilyen embert még nem láttam, de a Gestapo sem.” Ezen a Szentestén 1941-ben a Behringeréknél korábban volt a családi ajándékozás, mert Behringer úr ismét éjszakai szolgálatban volt. A szolgálati táskájából most elővesz egy sonkát, amit a nővérektől kapott a kórházban karácsonyra. A felesége szemei tágra nyílnak, egyre nagyobbak, majd ragyogni kezdenek. Gyorsan kenyeret és kést tesz mellé. A férjének fogalma sem volt annak a kis küldeménynek a jelentőségéről, amit Josef Kentenich cellaajtaja alatt átcsúsztatott azon a Szent Éjszakán. Újra önként jelentkezett az éjszakai ügyeletre, hogy szívességet tehessen az Atyának, akit nagyra értékelt. Például megengedte neki, hogy éjszaka kinyissa az ablakot, hogy jobb levegőt kaphasson. Ennek kö-

szönhetően Kentenich atya titokban ki tudta nyitni az ablakot a nap folyamán is, amikor látogató jött a toronyablakhoz azért, hogy beszélhessenek. Minden esetben rendkívül óvatosan és okosan kellett eljárnia. Egy nap a körséta előtt Kentenich atyát az az érzés kerítette hatalmába, hogy bizonyos dolgokat el kell tüntetnie, mindenekelőtt az utolsó leveleket. A megérzése nem csalt. Amikor visszatért, a cellája fel volt forgatva. A főfelügyelő féltékenységből rendelte el a cella átkutatását, ahol ételt találtak ugyan, de leveleket nem. Ezután annak beismerésére akarta rábírní Kentenich atyát, hogy az egyik biztonsági őrtől kapott bizonyos dolgokat. Szerencsére pár nappal korábban látogatója volt. Az unokatestvére, Henriette hasznos dolgokat hozott neki. A főfelügyelő tudta ezt. Így a rab könnyen meg tudta győzni őt. Másnapra a nagy átkutatás időpontjáig minden gyanús dolgot eltüntetett. Már semmit sem találtak nála.

Csendmegálló

„Olyan lesz a lelkük, mint az öntözött kert, és bánat nem éri őket. Akkor majd táncot lejt örömeiben a lány, az ifjak és az öregek egyaránt boldogok lesznek.”

(Jer 31,13)

Immár három ízben adott helyet egy nem megszokott programnak az óbudavári Schönstatti Képzőház.

A *Csendmegálló* nevet viselő alkalmak egyéni elcsendesedésre hívnak. Lehető-

séget kapunk megállásra, megpihenésre, töltődésre, szemlélődő ima, gazdagító-megosztó körök, valamint könnyen megtanulható, testnek-léleknek szóló meditatív táncok által.

Érdeklődni lehet a további alkalmak iránt Debreczeni Veronikánál:

szivhanglelkimuhely@gmail.com

email címen, illetve a közösség honlapján <http://csaladok.schoenstatt.hu/naptar-0>.

ÓRIÁSI apróságok

Épp sálat kötök Hanninak, aki árgus szemekkel figyel. Próbálom neki magyarázni, hogyan is kell csinálni.

– Várj, Mama! Hozok én még neked ilyen tűket! Odamegy az asztalhoz, valamit nagyon keres...

– Papa! Hol vannak azok a kicsi világító varázspálca-szerű dolgok, amik itt voltak?

– ... a csillagszórókra gondolsz?

*

Reggeli egyperces Matyival:

– Amikor te kisgyerek voltál, akkor is úgy hívtak, hogy Mama?

– Nem. Szerinted hogy hívtak?

– Szerintem Zsuzsinak.

– Igen. És ha te felnőtt leszel, téged vajon hogy fognak hívni?

– Háát, ha nagyon erős leszek, akkor úgy, hogy IZOM.

*

Apa, télen is van péntek? – érdeklődik az ötéves Ábel.

*

Nyolcéves lányunk beszélget a kertben a háromévesével.

– A Masni fiú kutya – mondja a hároméves.

– Nem, a Masni lány kutyus – javítja ki kedvesen a nővére. A hároméves tovább erősködik.

– Nem, fiú, mert nincsen copfja!

*

Bence kérdezi Bogit: „Miért ül anynyit anyu a gép előtt?” Válasz: „Abból veszünk enni, hogy ne éhezünk.”

Pár nappal később Bencus nem tudott belépni az online órára, csak ült a gép előtt. Bent éppen értekezleten voltam. Később kérdeztem, miért nem szólt. „Mert nem akartam, hogy éhen haljunk” – válaszolta.

*

Először használtunk GPS-t egy külföldi utazás alkalmával. Minden jól ment, de a városban belül aztán el-

vesztettük a fonalat. Forduljon jobbra, forduljon balra... mi fordultunk is, de sehogy se sikerült az egyirányú utcák és gyalogos sétányok szövevényében a szállásunkra jutni. Férjem az egész napos vezetéstől elcsigázva végül félreállt, nagyot fújva hátradólt a vezetőülésben. Ekkor hátulról óvodás kislányunk megszólalt a GPS hangját utánóozva: Forduljon a Jóistenhez!

*

Hároméves Barni jön és kéri: Kapcsold be a Szegény Dzsoni és árnyékát!

Öledbe fogadtál – fényed megújít Gondolatok a lánymozgalom jelmondatáról

A jelmondat jelentősége a mozgalomban tagadhatatlan. Minden évben ez áll a középpontjában. A teljes évet megpróbáljuk a jelmondat által közvetített értékek szellemiségében megélni. Ezért fontos, hogy a jelmondat mindenkihez egyénileg is szóljon, de közösségformáló hatást is elérjen, a mozgalmat összefogja és előrevigye.

A jelmondatválasztás folyamán rengeteg értéket vettünk figyelembe, és azok közül választottuk ki azt, ami leginkább a mozgalom jelenlegi időszakához illik. Központi értékként a megújulás képességét, célját tűztük ki.

De a jelmondatban a nőiség, isteni fény, bizalom, kapcsolódás és szövetség szimbólumai is fellelhetők.

A jelmondat első tagmondata így szól: *öledbe fogadtál*. Mária az ölébe fogad minket, mint saját gyermekét. Ennek a végtelen kegyelemnek és szeretetnek – amit Máriától kapunk azáltal, hogy magához hív minket – kell a mindennapi erőforrásunknak lennie. Mária elhív minket, magához ölel, és úgy fogad el minket, ahogy vagyunk. A mi legfontosabb feladatunk, hogy elfogadjuk ezt a meghívást, és valóban olyan bizalommal forduljunk Mária felé, mint kisgyermek az anyjához. Mária végtelen erőforrás, olyan szeretettel, odaadással táplál minket, mint anya a gyermekét. E kép által a kisdéd Jézussal azonosulhatunk, ami egyszerre kegyelem és hatalmas feladat is.

A jelmondat *fényed megújít* tagmondata sokkal inkább a közösséghez, a mozgalomhoz szól, mint az egyénhez. Két rendkívül jelentős érték lelhető fel benne, a fény és a megújulás értéke. A fénynek egy végtelen, elapasztthatatlan áramlatnak kell lennie, ami minél tovább osztódik, annál ragyogóbb lesz. Isten fénye által mi magunk is ragyogóvá válhatunk. Az egyén és a mozgalom feladata is, hogy sugározza, gyarapítsa azt az égi fényt, amit Istentől kapunk. Nőként talentumul kapjuk az otthonosság megteremtésének képességét. Az a

feladat, képesség, hogy a családi tűzhely lángját életben tartsuk, olyan ajándék, amit kamatoztatni és folyamatosan használni kell. Feladatunk sugározni azt a különleges energiát, szeretetet, amit keresztény, schönstatti lányként, nőként Istentől ajándékba kapunk.

A másik fellelhető érték a megújulás képességének értéke. Kentenich atya Schönstatt megalapításánál azt a nagy célt tűzte ki, hogy szülessen meg az „Új ember az új közösségben”. A lány-

és ifjúsági mozgalom olyan szakaszba érkezett, hogy szükségszerű a megújulás. Úgy gondolom, hogy Kentenich atya tanítását kell követnünk: nekünk, egyéneknek is meg kell újulnunk, hogy aztán a közösség is újjászülethessen. A megújulás egy hosszú, fáradságos munka. De határtalan gyermeki bizalommal és odaadással kell munkálkodnunk, hisz Mária az ölébe fogad minket, és anyai fényét árasztja ránk.

Mit gondolsz a nőiességről?

A lánymozgalom jelmondatához kapcsolódva idén is készül Lányok könyve, amiből egy-egy írást az Oázisban is megosztunk. A nőiség, nőiesség témakörében, azonos kérdések mentén beszélgettünk három, különböző életszakaszban lévő nővel. A beszélgetéseket egy háromrészes sorozatban osztjuk meg Veletek, először a gimnazista Bori válaszait olvashatjátok.

Melyik tulajdonságod, értéked az, amit a legfontosabbnak tartasz nőként?

A gondoskodást és az odafigyelést. Figyelek osztálytársaimra, ismerőseimre, mintha kicsit az anyukájuk lennék. Szerintem ez a mindenkire odafigyelés nagyon jó és nagyon nőies.

Van olyan dolog, amit nem szeretsz a női létben?

Különösebb nincs. Talán a minimális elnyomás, de olyan, ami nem társadalmi dolog, nincs.

Ha egy napig férfi lehetnél, kipróbálnád?

Biztos. Ha férfi lennék, nem kelle-ne annyi dologra figyelni. A fiúk kicsit hanyagabbak, így ebből a szempontból sokkal szabadabbak. Például nem kéne arra figyelnem, hogy hogyan ülök.

Szerinted mitől lesz egy nő kisugárzása nőies?

Szerintem nagyon sok múlik azon, hogy hogyan fogalmaz valaki. És a

megjelenés, az igényesség is fontos. Ez a fiúknál is lényeges, de lányoknál különösképpen.

A hétköznapiakban miben éled meg azt, hogy nő vagy?

Én nagyon szeretem az udvariasságot, amikor például a fiúk kinyitják az ajtót, vagy maguk elé engednek.

Mi az, amit úgy érzel, hogy a női léteadből fakadóan meg tudsz vagy meg kell tenned másokért?

Itt is talán a gondoskodást, odafigyelést emelném ki. Nekünk, nőknek ez ösztönösen jön. Némelyik fiúnak is, de az ritkább.

Mit teszel tudatosan az otthonosság megteremtésért?

Fontosnak tartom, hogy mindenki biztonságban érezze magát a közelemben. Fontos, hogy senki ne érezze magát kirekesztve. Például az iskolában vagy barátságokban.

Mit jelent számodra Mária?

Otthont és anyát. Sokaknak barátnő is, de nekem inkább anya, mint barátnő.

Mit találsz a leginkább példaértékűnek Mária cselekedetei és tulajdonságai közül?

Azt, hogy önálló, de nem annyira, hogy másokat kirekesszen. Nagyon erős, például elvállalta az angyali üdvözlétnél, hogy anya lesz, és nem is tudta, min fog keresztülmenni. József dönthetett volna úgy is, hogy elfordul tőle. De József „másodlagos” volt számára, Máriának akkor is meglett volna a tartása, ha József elfordul. És nem volt garancia arra, hogy a társadalom nem rekeszti ki, főleg abban a korban. Igazából az egész élete példamutató.

Ki a példaképed?

Anyukám és a barátaim, akikre felnézek. És természetesen Mária is. Konkrét példaképem nincsen. A Szűzanya az, aki teljes egészében példakép, mert nyilván mindenkinek vannak hibái. Földi emberek egyes cselekedeteire tudok felnézni.

Ki a legfontosabb nő az életedben?

Anyukámat mondanám. Számomra megjelenik itt a Mária-kép. Nyilván nem ugyanaz a szituáció, de csomószer olyan ügyesen tud bánni helyzetekkel, hogy mindig mindenki jól jöjjön ki belőle. És annyi mindent feláldozott már értünk, értem és a tesóimért. És annyira erős maradt ebben, hogy ez számomra nagyon példaértékű.

A lánymozgalom idej jelmondata: „Öledbe fogadtál – fényed megújít”. Mit jelent számodra ez a jelmondat?

Azt jelenti, hogy akármikor elveszett helyzetben vagyok, egy imával, egy főhással mindig vissza tudok kerülni a Jóisten ölébe. És a fénye által megújulok ezekben a nehéz helyzetekben.

Fontosnak tartod a nőktől, nőkről, nőknek témákat, beszélgetéseket?

Igen, bár szerintem ez magáért beszél. Nagyon fontosak nekem azok a beszélgetések, amikor rájövök, hogy más nők is ugyanúgy éreznek, mint én, fontos a megnyugtatás.

Mi az, amit tabunak érzel a nőiség kapcsán, de úgy gondolod, jó lenne róla beszélni?

Egyre több téma vált nem tabuvá, ami nagyon jó. Így igazából nincs konk-

rét, és örülök, hogy nem olyan világban élünk, ahol sok a tabu a nőiességről.

Ha egy attribútumot, szimbólumot kellene választanod nőiességed jelképeként, mi lenne az?

A fésű és a szív jutott eszembe. A fésű az igényességet fejezi ki, és ha nőiességről van szó, akkor elsőik között mindig az igényesség jön elő mint női érték. Nem elsősorban, de az elsőik között szerepel. A szív pedig az elfogadás és az otthonosság megteremtésének szimbóluma.

Élesztő Esztergomban

2023 januárjának végén Esztergom városában tartottuk meg az Élesztő hetet. Tizennégy lelkes fiatal alkotta idén a csapatot, akik a Schönstatti Fiúmozgalom tagjai. Maga az Élesztő projekt egy személyes találkozásokra épülő városmisszió, ahol a programokat, közös imádságokat szervezve, utcán beszélgetéseket kezdeményezve, vagy a házakhoz bekopogtatva próbáljuk felvenni a kapcsolatot a helyiekkel, beszélgetni velük és megismerni őket. A hét célja, hogy a helyi közösséget minél szélesebb palettán keresztül megismerjük, összehozzuk, és természetesen Isten segítségét hívva élesszük azt.

A misszió január 30-án, vasárnap a plébániai nyitómisékkel kezdődött el hivatalosan, és február 5-ig, azaz kerek egy hétig tartott. A napirend általában szokásosan telt: délelőttönként és ebéd után kora estig jártuk Esztergom utcáit és házról házra kopogtattunk, hogy

megszólítsuk az ott élőket, beszélgesünk velük és megismerjük őket, esetleg a további programokra hívjuk az érdeklődőket. Az esti órákban pedig egy közös esti ima, majd valamilyen célközönségnek szervezett befejező programon vetünk részt az érdeklődőkkel. Volt a hét folyamán filmest, ahol a közös filmnézés után lehetőségük volt a résztvevőknek kiscsoportos beszélgetések közepette megvitatni a látottakat, volt idősök estéje, ahol az esti ima után kifejezetten a 60 feletti korosztálynak szerveztünk beszélgetést és közös időtöltést, de ugyanígy megtalálható volt a programban egy Élesztősök titkos élete fantáziánévvel ellátott bemutatkozó est, ahol az esztergomiak kérdéseikkel bombázhattak bennünket, egyetemista srácokat, hogy mi a motivációnk, vagy milyen személyes élményeket éltünk meg a héten. Természetesen nem maradhatott el a fiataloknak szóló program sem: szombat

este került sor a banzájra, az ifúsági est volt az egyik lezáró programja a hétnek. Itt a fiataloknak lehetőségük volt közös dicsőítésre, imádságra, valamint pár építő gondolatot is hallhattak az ÉlesztŐ csapat tagjaitól, a jövővel és annak helyes megélésével kapcsolatban. Zárásul egy közös szentségimádás és éneklés zárta az estét.

Ezek mellett az állandóbb programok mellett lehetőséget kaptunk, hogy meglátogassunk pár iskolát, és ott rendhagyó hittanórákat tartva a fiatalabbakat is megismerhessük. Sokunknak nagy élmény volt ez a találkozási mód. Rézsze volt még a hétnek egy társasjáték délután, egy szólj be a papnak stílusú beszélgetés Péter atyával, és a helyi plébánossal, Török Csaba atyával, egy helyi apukák vs. ÉlesztŐ-s fiúk közös fociest, valamint egy szombat délelőtti kirándulás, ahol a résztvevők igazán erősen megtapasztalhatták a Jóisten gondviselését, miszerint a hatalmas szélből egy napsütéses, kellemes túraidőt varázsolt nekünk.

A programok sokszínűsége ugyan mindig bizakodásra ad okot, de leginkább mégis azok a mosolyok, beszélgetések, és boldogan töltött pillanatok határozzák meg egy ilyen misszió sikerét, amelyeket együtt élhattünk meg az esztergomiakkal. Esztergom városa nagyon nyitott volt mindvégig a hét folyamán, rengeteg csodálatos élmény érte az ÉlesztŐs csapat tagjait, ezért hatalmas hála is van mindegyikünk szívében. Külön említést érdemel az esztergomi fiatalság, akik már a missziós hetet megelőzve is aktívan kivették a részüket a közös szervezésből, és voltak közöttük, akik bátran jelentkeztek, hogy szívesen kipróbálnák, és eljönnének velünk házról házra kopogtatni is. Nagy öröm volt számunkra Esztergom, hiszen a legkisebbektől a legnagyobbakig, minden korosztályban találkoztunk olyan emberekkel, akik felfedezik egymásban Isten arcát, mindig szeretettel voltak nem csak felénk, vendégek felé, hanem egymás felé is. Sokszor találkoztunk olyan emberekkel, akikről majdnem szégyenkezve

kellett elköszönnünk, hogy mi csak tanulni tudunk tőlük. A kopogtatások során rengeteg örömteli, de sajnos legalább ugyanennyi nehéz vagy megrázó történetű emberrel találkoztunk, akiknek, ha máshogy nem is, meghallgatásunkkal, odafigyelésünkkel bízunk benne, hogy segíteni tudtunk.

Habár Isten arra tanít bennünket, hogy egy eltévedt bárányt is meg kell keresni a százból, nekünk embereknek ez sokszor nem megy, és a 99%-os statisztikával is megelégszünk. Fordított

esetben is igaz ez, munkánk sikerét abban mérjük, hogy mennyire térül meg, egy megtérő egy egész hét városmisszió után nem tűnik soknak, pedig a Jóisten szemében bőven megérte az egy hétnyi fáradozást az az egy elkóborolt bárány is. Szerencsére az idei Élesztő projektet nem szükséges egyáltalán ilyen kritikus szemmel nézni. Rengeteg pozitív visszacsatolást kaptunk a helyiektől, többen mondták, hogy jövőre várnak vissza bennünket, ez mindig megmelengeti az ember szívét. Azt gondolom mi Élesztősök is mind elmondhatjuk, hogy rengeteg pozitív emlékekkel és élménnyel gazdagodtunk, és a kovászból, amit megpróbáltunk az esztergomiak kenyérébe juttatni, a miénkbe is került bőven, ezért nincs is ide illőbb mondás, mint a motónk: Élesztő, Veled növekszünk!

Tuboly András

Fotó: Ilosvai Gábor

„Külsős-belsőként” az Élesztő

Hertelendy Ági vagyok, afféle „helyi erő”. A Vízivárosi templomhoz kötődik a gyermekkorom és egyetemistaként is hazajárok Pestről, amikor csak tehetem. Szeptemberben eljutott hozzám az Élesztő híre egy e-mail formájában. Maga az ötlet, hogy Esztergomban missziós hetet szerveznének... valakik..., egészen lelkesített, de nem volt bennem túl optimista kép a fogadtatást és az eredményt illetően. Ennek ellenére a megelőző megbeszéléseken, ahova minket is bevontak, bekúszott a

gondolataim közé a „misszió”. Ahogyan telt az idő, egyre figyelmesebb lettem, ha valahol ilyesmiről hallottam. Nem voltam túl nagy segítség az előkészület legjelentősebb részében, mert a hét hétfő reggeléig el voltam havazva nehéz vizsgákkal. Ez olyannyira kimerített, hogy a hétfői vizsgám után őszintén szólva nem is érdekelt, hogy hogyan fog sikerülni az egész, a táskámba is csak kétnapi ruhát pakoltam, mikor hazaindultam, gondolva, hogy a „kötelező” rész után úgymint visszajövök Pestre.

És akkor hazaértem. Otthon tudatták a szüleim, hogy 10 perc múlva ideérnek a vendégek, és egy tematikus beszélgetés közepén találtam magam. Más házaspárok jöttek hozzánk és két ÉlesztŐs, ez a rengeteg program egyike volt csak. Utána szaladtam is a plébániára megbeszélni a másnapi rendhagyó hittanórákat, amiket a srácokkal, illetve Marcsi és Enikő barátnőmmel az állami iskolában tartottunk. A megbeszélés átalakult egy közös énekelgetéssé Péter atyával, ami pedig átcsapott egy hatalmas dicsőítésbe, ehhez foghatóban még nem volt részem. Az a kirobbanó lelkesedés, öröm, tánc és felszabadult ujjongás maga Isten volt közöttünk. Elképesztően hálás vagyok, hogy így is bemutatkozott nekem. Ahogy a többi srác is visszaszállingózott a városból, minket pedig marasztaltak, részt vehettünk a napot lezáró közös esti imán. Hallgattam a 15 fáradt, de lángoló lelkű ÉlesztŐst, ahogy együtt a Szentlélek-himnusz éneklük, és azt éreztem, hogy én innen soha nem akarok visszamenni Pestre.

Egy hétig nem is mentem, helyette hagytam, hogy beszippant-

son az ÉlesztŐ, bekapcsolódtam én is a délelőtti kopogtatásokba, utcazenébe, iskolai órák levezetésébe és esti imádságokba. Amikor pesszimista voltam a hét fogadtatását és az eredményét illetően, nagyot tévedtem, mert valami énbennem már elkezdődött. A srácok egyik nap kérdezték, hogy nem nehéz-e helyként felkeresni, megszólítani, meghallgatni az ott lakókat, mert idegenként sokkal bátrabb az ember. Ebben talán igazuk lehet, de én úgy láttam, hogy itt van Péter atyával tizennégy fiú, és ez kell ahhoz, hogy én tegyem otthon, amit mindig is kellett volna tennem.

*Hertelendy Ágnes
Fotó: Ilosvai Gábor*

Drága Szűzanyám, fogadd el ezt a kis méltatlan szenvedést, saját magamat! Most, hogy ezeket a sorokat írom, jut eszembe, hogy a folyamatosan jelenlévő, hol tompa, hol nyilalló fájdalom ellenére, jobban megy a napi munka. Nem is az a jó szó, hogy jobban, hanem inkább szebben. Szebben megy a munka és kitartóbb vagyok. Összeszorított fogakkal ugyan, de valamit tudok én is adni: „a bánat így emel fel égre mégis”.

Ozsvári Csaba

A Szent II. János Pál pápának készített misekönyv eleje, Vatikán, 1991. (Ozsvári Csaba)

A Magyar Schönstatt Család 2023. évi jelmondata:

